

DE STER

1979 · 79ste jaargang · Nummer 7

CCAL
1979

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35,
6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

De absolute waarheid. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
De gave van de heilige Geest. <i>Mark E. Petersen</i>	12
Ik wilde een brandende braamstruik zien. <i>Robert E. McGhee</i>	14
Ik heb een vraag. <i>Victor L. Brown</i>	20
Hoe goed kunt u vliegen wanneer alles verkeerd gaat? <i>Robert E. Wells</i>	24
Overtocht van de Atlantische Oceaan op het schip Olympus. <i>William Hartley</i>	27
De exodus, 1844-1847. <i>Glen M. Leonard</i>	32

Kinderster

Een overhemd voor Auboo. <i>Seletha Brown</i>	1
Vriendschap en eer. <i>Dorothy Leon</i>	4
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Op de omslag: „De handkarrenpioniers,” van Carl Christian Anton Christensen (1831-1912), olie op doek, 1900. Dit is misschien wel C.C.A. Christensens meest bekende schilderij. Het geeft de eigen indrukken weer van de schilder. Hij en zijn nieuwe bruid trokken een handkar van Iowa naar Salt Lake City in 1857 toen hij onderkapitein was van de zevende handkarrencompagnie. Op het schilderij vindt men een overvloed aan bijzonderheden over het reizen van de pioniers, met inbegrip van hoe er vuur gemaakt werd met buffalouitwerpselen.

DE ABSOLUTE WAARHEID

President Spencer W. Kimball

Enige tijd geleden heb ik een brief geschreven aan een ongelovige. Veel van de inhoud van die brief houdt mij de laatste tijd bezig en ik wil de hoofdzaak van die gedachten in deze toespraak met u delen. Na deze uitleg zult u het ingenomen standpunt en de manier waarop het gesteld wordt beter begrijpen. In de brief aan deze jongeman die het met zichzelf niet eens was schreef ik:

Beste John:

Je weerstand en redenering tegen de waarheden van het evangelie hebben mij met zorg vervuld.

Ik weet wel dat ik je niet tegen je wil kan overtuigen, maar ik weet dat ik je kan helpen als je slechts wilt luisteren en als je mij toestaat je aandacht te vestigen op enkele belangrijke waarheden en als je

wilt luisteren met een gebed in je hart en het verlangen te weten of wat ik zeg waar is. Zelfs als ik het kon, zou ik je niet willen dwingen mijn standpunt te aanvaarden, want de vrije wil is de fundamentele wet van God en ieder mens moet de verantwoordelijkheid aanvaarden voor zijn eigen reactie; maar stellig moet ieder van ons zijn bijdrage leveren aan het ten goede beïnvloeden van hen die misschien wat hulp nodig hebben.

De Heer zei tot Henoch: „Zie dezen, uw broederen; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf Ik hun ten dage, dat Ik hen schiep; en in den Hof van Eden gaf Ik den mens zijn vrijen wil.” (Mozes 7:32.)

Ik heb menig uur wakker gelegen terwijl ik hierover nadacht en heb op mijn gebogen knieën menig vurig gebed uitge-

sproken in de hoop dat ik de juiste woorden zou mogen vinden en dat jij ze zou ontvangen in dezelfde nederige geest als ze geschreven zijn.

Deze ware levenswijze is niet slechts een kwestie van persoonlijke mening. Er zijn absolute waarheden en betrekkelijke waarheden. De voorschriften van de diëtenisten zijn in mijn leven dikwijls veranderd. Vele wetenschappelijke bevindingen zijn van jaar tot jaar gewijzigd. De geleerden hebben tientallen jaren lang geleerd dat de wereld eens een nevelachtige, gesmolten massa was die door de zon was afgestoten. Later zeiden vele geleerden dat het een stofspiraal was die een vaste massa werd: Er zijn vele ideeën naar voren gebracht in de wereld die later weer gewijzigd werden om te beantwoorden aan nieuwe waarheden die ontdekt waren. Er zijn betrekkelijke waarheden en er zijn ook absolute waarheden, die dezelfde zijn, gisteren, vandaag en voor eeuwig - die nooit veranderen. Deze absolute waarheden worden niet gewijzigd door de mening van mensen. Naarmate de wetenschap onze kennis van de fysieke wereld heeft vergroot is het noodzakelijk geweest om bepaalde ideeën die door de wetenschap aanvaard waren op te geven vanwege nieuwe waarheden die ontdekt waren. Sommige van die ogenschijnlijke waarheden waren eeuwenlang met kracht verkondigd. Het oprechte zoeken van de wetenschap bereikt dikwijls slechts de drempel van de waarheid, terwijl geopenbaarde feiten ons zekere absolute waarheden bekend maken als startpunt opdat wij de aard van de mens en het doel van het leven kunnen leren begrijpen.

De aarde is bolvormig. Als alle viermil-

jard mensen in de wereld denken dat de aarde vlak is, vergissen zij zich. Dat is een absolute waarheid en al het geredeneer in de wereld zal het niet veranderen. Gewichten zullen niet vanzelf in de lucht blijven hangen; als zij losgelaten worden vallen zij ter aarde. De wet van de zwaartekracht is een absolute waarheid. Zij verandert nooit. Grotere wetten kunnen kleinere wetten teniet doen, maar dat verandert niets aan hun onloochenbare waarheid.

Wij leren over deze absolute waarheden als wij door de Geest onderwezen worden. Deze waarheden zijn onafhankelijk in hun geestelijke sfeer en dienen geestelijk ontdekt te worden, hoewel zij bevestigd kunnen worden door ervaring en het verstand (zie LV 93:30). De grote profeet Jacob zei: „Want de Geest spreekt de waarheid . . . Daarom spreekt Hij van dingen, zoals die werkelijk zijn, en van dingen, zoals die werkelijk zullen zijn.” (Jakob 4:13.) Wij moeten onderwezen worden om het leven en wie wij werkelijk zijn te kunnen begrijpen.

God, onze hemelse Vader - Elohim - leeft. Dat is een absolute waarheid. Alle viermiljard mensenkinderen op aarde kunnen onwetend zijn van zijn bestaan en van zijn eigenschappen en macht, maar desondanks leeft Hij. Alle mensen op aarde kunnen zijn bestaan ontkennen en niet in Hem geloven, maar toch leeft Hij. Zij mogen hun eigen meningen hebben, maar desondanks leeft Hij en zijn vorm, zijn machten en zijn eigenschappen wijzigen zich niet overeenkomstig de meningen der mensen. Kortom, meningen op zich hebben geen macht als het gaat om absolute waarheid. Hij leeft desondanks. En Jezus Christus is de Zoon van God, de Almachtige, de Schepper, de Meester van de enige ware levenswijze - het evangelie van Jezus Christus. De intellectueel kan zijn bestaan wegreneren en de ongelovige

Al het geredeneer in de wereld zal de absolute waarheid niet veranderen dat de aarde bolvormig is - of dat God, onze hemelse Vader, leeft.

mag spotten, maar Christus leeft toch en bestuurt het lot van zijn volk. Dat is een absolute waarheid. Dit kan niet geloofchend worden.

De horlogemaker in Zwitserland maakte met het beschikbare materiaal het horloge dat in het zand van de Californische woestijn werd gevonden. De mensen die het horloge vonden waren nooit in Zwitserland geweest, zij hadden de horlogemaker nooit gezien en hadden het horloge niet zien maken. Desondanks bestond de horlogemaker, hoe groot hun gebrek aan kennis of ervaring ook was. Als het horloge had kunnen praten had het zelfs kunnen liegen en zeggen: „Er is geen horlogemaker.” Maar dat zou de waarheid niet hebben veranderd.

Als de mensen werkelijk nederig zijn, zullen zij begrijpen dat zij de waarheid ontdekken en niet scheppen.

De Goden organiseerde de aarde met materiaal dat beschikbaar was, en waarover zij controle en macht hadden. Die waarheid is absoluut. Een miljoen ontwikkelde mensen kunnen speculeren en tot de conclusie komen dat de aarde door toeval is ontstaan. De waarheid blijft. De aarde werd gemaakt door de Goden evenals het horloge door de horlogemaker. Meninge n veranderen daar niets aan.

De goden organiseerden en gaven het leven aan de mens en plaatsten hem op de aarde. Dit is absoluut. Het kan niet weerlegd worden. Een miljoen knappe geleerden kunnen het tegendeel veronderstellen, maar het is toch waar. En nadat Hij dit alles gedaan had voor de kinderen van zijn Vader, ontwierp de Christus een levensplan voor de mens - een positief en volmaakt programma, waardoor de mens zou kunnen presteren, zijn taak volbrengen, zichzelf overwinnen en vervolmaken. Wederom, deze belangrijke waarheden zijn niet

slechts een kwestie van meningen. Als dit zo was zou jouw mening evengoed zijn als de mijne, of beter. Maar ik geef je deze dingen, niet als mijn mening, maar als goddelijke waarheden die absoluut zijn.

Eens zul je zien en voelen en begrijpen en jezelf misschien verwijten maken over

De mens kan God en zijn wegen niet ontdekken door enkel zijn verstandelijke vermogens te gebruiken. Men moet zich laten leiden door de wetten die gelden in het rijk waarin men tracht door te dringen.

het lange uitstel en het tijdverlies. Het is geen kwestie van of, maar een kwestie van wanneer.

Ervaring op een bepaald gebied betekent niet dat men automatisch een deskundige is op een ander gebied. Deskundigheid in geloofszaken wordt bereikt door persoonlijke gerechtigheid en door openbaring. De Heer vertelde de profeet Joseph Smith: „Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer, waarin God ze heeft geplaatst.” (LV 93:30.) Een geoloog die vele waarheden heeft ontdekt betreffende de structuur van de aarde kan zich onbewust zijn van de waarheden die God ons gegeven heeft betreffende de eeuwige aard van het gezin.

Als ik dit ene punt maar duidelijk kan maken, dan hebben wij een basis waarop wij voort kunnen bouwen. De mens kan God en zijn wegen niet ontdekken door enkel zijn verstandelijke vermogens te gebruiken. Men moet zich laten leiden door de wetten die gelden in het rijk waarin men tracht door te dringen. Om een loodgieter te worden moet men de

wetten die voor dat vak gelden bestude-
ren. Men moet alles weten over spanning
en druk, de temperatuur waarop een
pijp bevriest, de wetten die gelden voor
stoom, heet water, expansie, contractie
enz. Men kan veel weten over het lood-
gietersvak maar een absolute mislukke-
ling zijn in het grootbrengen van kinde-
ren of het met mensen omgaan. Men
kan een uitstekende boekhouder zijn
maar geen verstand hebben van electri-
citeit. Men kan veel weten over het inko-
pen en verkopen van kruidenierswaren
en een leek zijn wat de bruggebouw
betreft.

Men kan een autoriteit zijn op het gebied
van de waterstofbom en niets weten over
bankzaken. Men kan een bekend theo-
loog zijn en geen verstand hebben van
horloges maken. Men kan de ontwerper
zijn van de relativiteitstheorie en toch
niets weten over de Schepper die alle
wetten deed ontstaan. Ik herhaal, dit al-
les is niet slechts een kwestie van mening.
Het zijn absolute waarheden. Deze
waarheden staan ter beschikking van ie-
dere ziel.

Ieder intelligent mens kan leren wat hij
wil leren. Hij kan kennis verwerven op
ieder gebied, hoewel het veel nadenken
en inspanning vergt. Men heeft meer
dan tien jaar nodig om een VWO-
diploma te halen; de meeste mensen
hebben dan nog vier jaar nodig om een
academische graad te halen; men heeft
bijna een kwart eeuw nodig om een goe-
de dokter te worden. Waarom denken
mensen dan dat zij de ingewikkeldste
geestelijke diepten kunnen doorgronden
zonder het nodige experimentele en la-
boratoriumwerk ondersteund door ge-
hoorzaamheid aan de wetten die daar-
voor gelden? Het is absurd, maar je zult
vaak zien dat populaire persoonlijkhe-
den die ogenschijnlijk nooit een enkele
wet van God hebben gehoorzaamd, in
interviews over godsdienst spreken. Wat

bespottelijk dat zulke mensen proberen
voor de wereld een levenswijze op te
stellen!

En toch denkt menig financier, politicus,
professor of eigenaar van een gokhuis
dat hij, omdat hij op zijn eigen terrein
meer bereikt heeft dan zijn vakgenoten,
op elk terrein alles weet. Men kan God
niet kennen, noch zijn wetten of plannen
begrijpen, tenzij men de wetten onder-
houd die van kracht zijn voor God, zijn
werken en zijn plannen. Het geestelijke
rijk, dat even absoluut is als het natuur-
kundige rijk, kan niet door natuurkun-
dige wetten begrepen worden. Je leert
niet hoe je een elektrische generator
moet maken op een seminarie. Noch leer
je zekere waarheden over geestelijke din-
gen in een natuurkundig laboratorium.
Je moet naar het geestelijk laboratorium
daar gebruik maken van de voorzinnen-
gen en je aan de daar heersende regels
houden. Dan zul je deze waarheden le-
ren kennen, even zeker of nog zekerder
dan de geleerde de metalen kent, of de
zuren of andere elementen. Het maakt
niet veel uit of men loodgieter is, bankier
of boer, want deze beroepen zijn van
ondergeschikt belang; wat het belang-
rijkste is, is wat men weet en gelooft over
zijn verleden en zijn toekomst en wat
men er mee doet.

Toen wij geestelijke wezens waren, volle-
dig georganiseerd en in staat om te den-
ken, te studeren en te begrijpen samen
met onze hemelse Vader, zei Hij in feite
tot ons: „Geliefde kinderen, in jullie
geestelijke staat hebben jullie je zover
ontwikkeld als mogelijk is. Om je verder
te kunnen ontwikkelen hebben jullie een
vleselijk lichaam nodig. Ik zal een pro-
gramma opstellen waardoor jullie je ver-
der zullen kunnen ontwikkelen. Zoals
jullie weten kan men slechts groeien
door moeilijkheden te overwinnen.

„Daarom,” zei de Heer, „zullen wij van
de beschikbare elementen nemen en er

een aarde van maken, daarop planten en dieren plaatsen, en jullie daarheen laten gaan. Dat zal jullie proefterrein zijn. Wij zullen jullie een rijke aarde geven, overvloedig voorzien van alles wat jullie tot nut en vermaak kan dienen, en wij zullen zien of jullie getrouw blijven en de dingen doen die van jullie gevraagd worden.

is een onomstotelijk feit. Als men deze onbetwistbare waarheden kan accepteren, dan is men gereed om met het experimenteren en het laboratoriumwerk te beginnen.

Enkele andere belangrijke feiten, waarover ik niet zal proberen uit te weiden op dit ogenblik: Adam en Eva overtraden

Deze kerk van Jezus Christus . . . is „de enige ware en levende kerk,” die tenvolle door God wordt erkend . . . Het grootste gedeelte van de wereld gelooft het niet, predikanten proberen te bewijzen dat het niet waar is, intellectuelen denken het bestaan van de kerk weg te redeneren: maar wanneer alle mensen van de wereld dood zijn, en de predikanten en priesters tot as zijn vergaan, . . . zal de waarheid voortgaan - de kerk zal zegevierend doorgaan en het evangelie zal nog steeds waar zijn.

Ik zal een contract met jullie aangaan. Als jullie erin toestemmen jullie begeerten te beheersen en verder te groeien naar volmaaktheid en goddelijkheid door het plan dat Ik zal verschaffen, zal Ik jullie een lichaam van vlees en beenderen geven en een rijke produktieve aarde met zon, water, bossen, metalen, grond en alle dingen die nodig zijn voor voeding, kleding en huizing. Ik zal jullie ook alle gepaste genoegens geven die voor jullie welzijn zijn. Bovendien zal Ik de mogelijkheid scheppen dat jullie uiteindelijk weer tot mij terug zullen kunnen keren als jullie naar verbetering blijven streven door hindernissen te overwinnen en volmaaktheid te benaderen.”

Wij, de zonen en dochters van onze hemelse Vader, hebben met dankbaarheid op dit edelmoedige plan gereageerd. Op onze beurt zijn wij naar de aarde gekomen, naargelang er lichamen voor ons bereid werden door onze aardse ouders. Wij zijn nu op proef, op het proefterrein. Ook dit is een absolute waarheid. Het tegendeel kan niet bewezen worden. Het

een wet en waren verantwoordelijk voor een verandering die al hun nakomelingen ondergingen, die van de sterfelijkheid. Zou het het andere voedsel hebben kunnen zijn dat die verandering teweegbracht? Op de een of andere manier verving bloed, het levengevend element in ons lichaam, de fijnere stof die voordien door ons lichaam vloeide. Zij en wij werden sterfelijk, onderhevig aan ziekten, pijnen en zelfs de lichamelijke ontbinding die de dood wordt genoemd. Maar de geest, die overheerst in het tweeledige wezen dat de mens is, gaat het lichaam te boven. De geest gaat niet tot ontbinding over, maar gaat voort naar de geestenwereld om nog meer ervaring op te doen, in de zekerheid dat na voldoende voorbereiding daar, er een hereniging zal plaatsvinden en de geest voor eeuwig zal komen te wonen in een herschapen lichaam van vlees en beenderen. Dit keer zal de vereniging nooit meer verbroken worden, daar er geen bloed meer zal zijn dat zich kan ontbinden en problemen kan veroorzaken. Een fijnere stof zal het

lichaam leven geven en het onsterfelijk maken.

Deze opstanding waarover gesproken wordt is het werk van Jezus Christus, de Heiland, die, omdat Hij zowel sterfelijk (als zoon van Maria) als goddelijk (als zoon van God) was, in staat was de machten die het vlees beheersen te overwinnen. Hij gaf daadwerkelijk zijn leven en nam het letterlijk weer op en zal hierin nagevolgd worden door iedere ziel die ooit geleefd heeft. Een God zijnde, gaf Hij zijn leven. Niemand kon het van Hem nemen. Hij had door zijn volmaaktheid in het overwinnen van alle dingen, de macht ontwikkeld om het leven weer op te nemen. De dood was zijn laatste vijand en ook die overwon Hij en

maakte de opstanding mogelijk. Dit is een absolute waarheid. Al de theorieën van de wereld kunnen het tegendeel niet bewijzen. Het is een feit.

Voor zijn kruisiging zag de Heiland de absolute noodzakelijkheid in van een organisatie van mensen die op de juiste wijze gemachtigd was om zijn werk voort te zetten, zijn plan aan de wereld te onderwijzen en de mensen over te halen zijn eeuwig programma te volgen. Daarom organiseerde Hij zijn kerk onder zijn getrouwe volgelingen met apostels, profeten en andere ambtenaren om zijn volk te leiden. Hij zond deze ambtenaren de wereld in om zijn waarheden te onderwijzen, maar om ze te onderwijzen zonder dwang want de fundamentele wet

Mensen die een horloge in de woestijn vinden, weten dat er ergens een horlogemaker moet bestaan, ondanks hun gebrek aan ervaring en kennis omtrent de oorsprong ervan. Gefotografeerd door Longin Lonczyna, Jr., van het Design Center, Utah.

van deze wereld is de vrije wil. Mannen en vrouwen mogen zeker hun vrije wil gebruiken om te doen wat zij zelf willen, maar zij zullen nooit de straf kunnen ontgaan die zal volgen op fouten die zij maken.

De Heer stelde een compleet programma voor deze organisatie op, gaf de leidende beginselen en verordeningen en delegerde zijn volledig gezag aan zijn ambtenaren teneinde die verordeningen te kunnen verrichten. Hij negeerde alle godsdienstige organisaties die al bestonden en al hun door mensen gemaakte beginselen en filosofieën en stelde zijn eigen goddelijk plan op. Dit is waar. Zelfs als alle verkondigers van de verschillende leringen, theorieën en geloven in alle werelddelen het niet geloven, is het toch waar - een absolute waarheid. Zelfs voordat Hij naar Golgota ging wist de Heer dat zijn jonge en erbarmelijk kleine organisatie niet lang de wolven van de vijandige filosofieën en de verschrikkelijke vervolgingen die zouden komen zou kunnen weerstaan, maar Hij liet enkele vastberaden apostelen en anderen achter om zijn koninkrijk te leiden en op te bouwen. De Heiland wist zonder enige twijfel dat er een afval zou komen, en die afval kwam.

De vervolging was ondragelijk. Volgens de verslagen uit die tijd stierven de apostelen als martelaars. Ontelbare anderen, zowel priesterschapdragers als andere leden, werden aan ongelofelijke folteringen onderworpen. De kerk werd ontworteld en bijna vernietigd door die gruwelen. Maar tenslotte werd het christendom door toedoen van heidense regeerders die niet werkelijk bekeerd waren aanvaard en populair. Om het zover te brengen en de volken het christendom te doen aanvaarden werden bijgeloof en heidense leerstellingen in de kerk opgenomen en met de christelijke beginselen vermengd totdat de leerstellingen en ver-

ordeningen die door de kerk waren ingesteld gewijzigd en verwaterd waren en nog maar vaag op de waarheid leken. Nadat de geautoriseerde dienstknechten des Heren dood gemarteld waren en het gezag en de leerstellingen verdwenen waren, verzonk de wereld in de donkere middeleeuwen, een tijdperk waarin de ware kennis van God en zijn plan niet op de aarde was; waarin donkerheid de naties bedekte; waarin er zelfs in materieel opzicht weinig vooruitgang was en er wat geestelijke dingen betreft een welhaast totale leegte heerste.

Nu dat de leerstellingen verdraaid waren, het priesterschap verdwenen en de organisatie bedorven was en de kennis verloren was gegaan, moest er een nieuw ontwaken komen. En zoals de profeet Daniël eeuwen geleden voorspelde, is er tenslotte een dag gekomen waarop de waarheid hersteld werd om nooit meer verloren te gaan. Wij hebben de belofte dat hoewel mensen kunnen afvallen, de kerk en het evangelie dit keer blijvend zijn en alle machten van de aarde en de hel zullen er niet in slagen weer een algehele afval teweeg te brengen. Deze hoognodige herstelling kwam door middel van de profeet Joseph Smith, die in de voetstappen volgde van de profeten Adam, Henoch, Noach, Abraham, Mozes en de Heer Jezus Christus. En dit is de kerk die is georganiseerd door openbaring van de Heiland: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze kerk werd georganiseerd door openbaring van Jezus Christus en verkreeg volledig en compleet gezag, volledige en complete plannen en programma's.

Aldus werd het „wonderlijk en wonderbaar” werk aan het begin van de negentiende eeuw weer op aarde gebracht. De jonge profeet, wiens geest nog niet besmet was door de zonden van de wereld of bevooroordeeld door valse filosofieën

der mensen, was het instrument van de herstelling. Evenals in alle andere bedelingen en in het bijzonder de voorgaande bedeling, toen Jezus zelf de herstelling verrichtte, moest het kleine zaadje der waarheid een berg van leugens bestrijden. Kerkelijke organisaties die door de mensen opgericht waren, zonder enige

Joseph Smith ging naar het bos, bracht een lange tijd door op zijn knieën en kwam terug met een kennis van de goddelijkheid van Elohim en zijn Zoon, Jezus Christus - zo'n sterke overtuiging had hij, dat hij liever vrijwillig naar zijn martelaarschap ging dan haar te ontkennen.

aanspraak op goddelijkheid of openbaring, waren er overal in overvloed. De valse leerstellingen van de voorafgaande eeuwen waren er allemaal. Er heerste verwarring op godsdienstig gebied en het grootste deel van de wereld verzette zich heftig tegen het werk en riep „valse profeet” zodra de herstelde waarheid maar werd genoemd. De hele kleine organisatie, die in 1830 met maar zes leden werd opgericht, is in die korte tijd buitengewoon snel gegroeid zodat zij nu ongeveer viermiljoen leden telt. Zij heeft zich een blijvende plaats verworven in de wereld. Deze kerk van Jezus Christus (bijgenaamd de mormoonse kerk) is „de enige ware en levende kerk” die tenvolte door God wordt erkend, de enige kerk die op de juiste wijze is georganiseerd en het gezag heeft om in Gods naam te handelen. Het is de enige kerk met een volledig, en alomvattend en waar programma dat de mens de mogelijkheid

geeft zich te ontwikkelen tot ongekende krachten en ongelofelijke hoogten.

Dit is een absolute waarheid. Het tegendeel kan niet bewezen worden. Zij is even waar als de ronde vorm van de aarde en als de zwaartekracht; zo waar als het schijnen van de zon - zo waar als het feit dat wij leven. Het grootste gedeelte van de wereld gelooft het niet, predikanten proberen te bewijzen dat het niet waar is, intellectuelen het bestaan van de kerk weg te redeneren; maar wanneer alle mensen van de wereld dood zijn, en de predikanten en priesters tot as geworden zijn, en de zeer ontwikkelden in hun graf tot stof zijn vergaan, zal de waarheid voortgaan - de kerk zal zegevierend doorgaan en het evangelie zal nog steeds waar zijn.

De Heer heeft de volgende definitie van waarheid gegeven: „Waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden.” (LV 93:24.) Gods bestaan is een werkelijkheid. Onsterfelijkheid is een werkelijkheid. Deze werkelijkheden zullen niet verdwijnen eenvoudig omdat wij er verschillende meningen over hebben. Deze werkelijkheden zullen niet opgelost worden omdat wij aan ze twijfelen.

Mening? Natuurlijk is er verschil van mening; maar wederom, een mening kan wetten of absolute waarheden niet veranderen. Meninge zullen de aarde nooit plat maken, de zon niet doen ophouden te schijnen, God doen sterven, of de Heiland doen ophouden de Zoon van God te zijn.

Nu is er een goede vraag die door miljoenen is gevraagd sinds Joseph Smith haar stelde: Hoe kan ik weten welke van al die organisaties de juiste is, goddelijk, en door de Heer erkend, als er tenminste een is?

Hij heeft de sleutel gegeven. Je kunt het weten. Je hoeft niet te twijfelen. Volg de voorgeschreven methodes en je kunt een

absolute wetenschap krijgen dat deze dingen absoluut waar zijn. De te volgen werkwijze is: studeren, overdenken, bidden en doen, dat wil zeggen zijn geboden en leerstellingen gehoorzamen. Openbaring is de sleutel. God zal het je bekend maken als je je eenmaal overgegeven hebt en nederig en ontvankelijk geworden bent. Als je alle trots op je verstandelijke vermogens hebt opgegeven, aan God je verwarring hebt erkend, je eigenwaan hebt overwonnen en jezelf hebt overgegeven aan de leiding van de heilige Geest, dan ben je zover dat je kunt beginnen te leren. Met vooropgezette godsdienstige ideeën waaraan koppig vastgehouden wordt, staat men niet open voor onderwijs. De Heer heeft herhaaldelijk beloofd dat Hij je een kennis van geestelijke dingen zal geven als je maar de juiste gemoedstoestand hebt.

Hij heeft ons aangeraden te zoeken, te vragen, en ijverig na te vorsen. Deze ontelbare beloften werden door Moroni samengevat in de volgende woorden: „En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:5.) Wat een belofte! Wat verbazend! Wat heerlijk!

Mag ik het nog eens herhalen, de tijd komt dat ieder mens die ooit op aarde heeft geleefd, die nu leeft of ooit nog op deze aarde zal leven, zich zal overgeven; en het zal een vrijwillige en onvoorwaardelijke overgave zijn. Wanneer zal dat zijn voor jou? Vandaag? Over twintig jaar? Tweehonderd jaar? Tweeduizend of een miljoen? Wanneer? Ik zeg het nog eens, John, het is geen kwestie van óf je je zult overgeven aan de grote waarheid, maar wanneer, want ik weet dat je niet altijd de kracht en de druk van de waarheid zult kunnen blijven weerstaan.

Waarom dan niet nu? Er is al veel tijd verloren gegaan. De jaren die voor je liggen kunnen veel heerlijker voor je

worden dan welk jaar in het verleden ook.

Hoe dwaas zou de Israëlietische slaaf, die in slavernij geboren was en nooit iets anders dan slavernij had gekend, zijn om tot zichzelf te zeggen, „Dit is leven. Er is niets beters dan dit. Hier krijg ik iedere dag genoeg te eten en ik heb een redelijke slaappleats.” Wat kortzichtig zou hij zijn om de voorkeur te geven aan zo'n leven wanneer hem wordt verteld dat hem aan de andere kant van de zee en de woestijn het beloofde land wacht, waar hij vrij kan zijn, weldoorvoed, de meester van zijn eigen lot, met vrije tijd, cultuur, ontwikkeling en alles wat men zich in rechtvaardigheid zou kunnen wensen. Wat maakt het uit? Wat is het verschil tussen licht en duisternis - zich ontwikkelen en verschrompelen - een reus en een dwerg - vrijheid en slavernij - de eeuwigheid en die ene dag - leven en dood?

Ik stuur je deze boodschap, John, en allen die hem onder ogen krijgen, in alle nederigheid en met een gebed in mijn hart dat je haar niet terzijde zult werpen, maar dat je erover na zult denken en erover zult bidden. Er moet een ontvankelijke geest zijn, een oprecht hart, een verlangen, een reikhalzen. Je zult bevestiging krijgen, maar niet zonder dat je er zelf iets voor doet. Ik geef je mijn getuigenis dat dit waar is. Ik weet het. Ik geef je ook een plechtige waarschuwing; en als je in de niet zo ver verwijderde toekomst voor de rechterstoel staat, zul je weten dat ik de waarheid heb gesproken met je eeuwig welzijn voor ogen. Bedenk dat ik geprobeerd heb je dit op zo'n krachtige manier te zeggen dat ik indruk op je zou maken. De ware en levende kerk en haar leden en vertegenwoordigers zijn bereid op alle vragen antwoord te geven; en ik beloof je plechtig dat als je bereid bent om te studeren en te bidden en je geest open houdt, je

het licht zult ontvangen en het zal voor je zijn als het gloren van een nieuwe dag nadat je door de duisternis van de nacht bent gegaan.

Opnieuw bied ik je hulp van de kerk aan, maar ik wil je niets opdringen, noch je ergens toe dwingen. Je bent volwassen, je hebt een goed verstand en een sterke achtergrond en het zaad van de waarheid werd in je jeugd reeds gezaaid. Alle machten op aarde en in de hemel kunnen je deze kennis niet bezorgen. Er op hopen is niet voldoende en haar kopen is niet mogelijk. Zij kan alleen verkregen worden door een zorgvuldig, eerlijk en oprecht onderzoek. De kerk staat klaar je bij te staan voorzover je dit wenst.

Je kunt deze smeekbede en waarschuwing niet terzijde leggen zonder een grote verantwoordelijkheid op je te nemen. Je zult verantwoording af moeten leggen tegenover je Schepper als je haar negeert, evenals ik verantwoording af zou moeten leggen als ik haar negeerde. Ik doe mijn best haar aan je voor te leggen. Ik weet dat dit het enige, complete, goddelijke, eeuwige programma is dat erkend en goedgekeurd wordt door God! Joseph Smith ging naar het bos, bracht een lange tijd door op zijn knieën en kwam terug met een kennis van de goddelijkheid van Elohim en zijn Zoon, Jezus Christus - zo'n sterke overtuiging had hij, dat hij liever vrijwillig naar zijn martelaarschap ging dan haar te ontkennen.

Op de weg naar Damascus, zag Paulus een heerlijk wezen en hoorde zijn stem; en toch, na deze ongewone manifestatie bad Paulus opdat hij zonder een zweem van twijfel zou mogen weten van de goddelijkheid van Jezus Christus, en van zijn Vader, en van zijn eeuwige programma, het evangelie. Uiteindelijk wist hij het zo zeker dat hij de rest van zijn leven wijdde aan het onderwijzen ervan. Hij werd gestenigd totdat hij bijna dood

was, maar stond weer op. Hij heeft honger, dorst, vervolgingen geleden. En toen, zich wel bewust van het feit dat het zijn leven zou kosten, ging hij roemrijk naar zijn dood, zodat hij niet alleen zijn energie, tijd en alle gelegenheid om geld te verdienen opofferde, maar zelfs zijn leven gaf voor de waarheid. Paulus wist meer over de genezende en verlossende waarheden die nodig waren voor het welzijn van menselijke zielen dan al de wijzen en geleerden van zijn tijd of deze tijd. Hij wist dat God leefde, dat Jezus de Christus was, en dat het evangelie een eeuwige levenswijze was, sterfelijke en onsterfelijke, zonder einde. Hij wist dat de beloningen van de eeuwigheid de opoffering van de gemakken van dit leven waard was.

Je kunt het weten, evenals Joseph Smith, Paulus, en Petrus, en evenals een groot aantal van je tijdgenoten. Dit is niet zo maar een andere kerk. Dit is de kerk. Dit is niet een ander evangelie of filosofie. Dit is de kerk en het evangelie van Jezus Christus.

Onze Vader leeft; zijn Zoon leeft. Ik ben hier zo zeker van dat ik bereid ben ervan te getuigen met de laatste kracht van mijn tong en lippen. Ik ben bereid om de eeuwigheid in te gaan en mijn God met die getuigenis op mijn lippen tegemoet te treden. Van deze waarheden getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De gave van de heilige Geest

Door Mark E. Petersen

Geïllustreerd door Richard Hall

Ieder lid van de kerk is gedoopt of geboren uit water en uit de Geest. Als wij als lid van de kerk bevestigd worden, ontvangen wij de „doop van de Geest.” Dit is een heiligende invloed die bedoeld is ons door het leven heen te leiden. Dit noemen wij de gave van de heilige Geest. Wij allen ontvangen inspiratie door deze gave mits wij zo leven dat wij haar waardig zijn en er om bidden. Zij kan ons helpen bij ons schoolwerk, bij het kiezen van vrienden, en bij de dagelijkse beslissingen die iedereen moet nemen.

Deze invloed doet zich in hoge mate gelden bij het zendingswerk. Toen ik een jonge zendeling was, had ik als collega een fijne man uit Rupert (Idaho). Zijn naam was Henry L. Baker. Wij gingen samen langs de deuren in een stad in het oosten van Canada.

Toen wij bij een zeker huis kwamen, werd de deur op ons kloppen door een vrouw geopend die ons onmiddellijk vroeg binnen te komen, voordat wij zelfs de kans hadden te zeggen wat wij gewoonlijk als introductie zeiden. Wij waren nog maar nauwelijks binnen toen zij zei: „Waar is het boek dat u mij zou brengen?”

Wij waren natuurlijk verbaasd. Maar zij legde het snel uit. De vorige nacht had zij in een droom gezien hoe wij naar haar huis zouden komen. Het was zo'n heldere droom, zei ze, dat toen zij ons aan zag komen zij ons onmiddellijk herkende. In de droom was haar verteld dat wij een boek bij ons zouden hebben dat haar en haar hele gezin tot zaligheid zou voeren. Wij gaven haar onmiddellijk het Boek van Mormon en bespraken het enige tijd met haar. Zij nodigde ons uit om nog diezelfde avond terug te komen om kennis te maken met haar gezin, wat wij ook deden. Na een gepaste tijd van studie, werd het gezin lid van de kerk en allen zijn nog altijd trouw en actief.

Ongeveer twintig jaar geleden werd mij opgedragen naar Montevideo in Uruguay te gaan, om het zendingsgebied aldaar te bezoeken en het eerste kerkgebouw in die stad in te wijden. Het jaar daarvoor had president David O. McKay de eerste spade in de grond gezet voor het gebouw, in de hoop dat hij terug zou kunnen komen om het in te wijden. Andere plichten beletten hem dit te doen en daarom werd ik er heen gezonden.

Na de inwijdingsdienst kwam er een Italiaanse zuster naar mij toe om mij de hand te drukken. Voordat zij dat deed, strekte zij haar rechterhand uit en vroeg mij er naar te kijken. Dat deed ik, maar ik zag er niets bijzonders aan. Toen vestigde zij mijn aandacht op een litteken in de palm van haar hand en legde uit:

„Toen president McKay hier was om de eerste spade in de grond te zetten voor ons kerkgebouw, zei ze, had ik een kankergezwel in de palm van mijn hand. De doktoren konden mij niet helpen, en de kanker verspreidde zich. De heilige Geest inspireerde mij dat als ik slechts president McKay's hand kon aanraken, ik genezen zou zijn.

Veel mensen drongen naar voren om de

president te begroeten en omdat er zoveel waren begon ik de moed te verliezen. Maar de influisteringen van de Geest gingen door. Ik voelde dat de heilige Geest mij aanspoorde. Ik heb de president ontmoet. Mijn rechterhand was geheel en al omzwachteld zodat ik hem mijn linkerhand moest geven.

Toen ik thuis kwam nam ik het verband weg en zag tot mijn grote vreugde dat het gezwel al aan het opdrogen was. Ik laat u nu deze rechterhand zien, helemaal genezen, en ik zou graag hebben dat u het aan president McKay vertelde.

Een dergelijke ervaring had ik enkele jaren later in Idaho, toen ik daar een ringconferentie bijwoonde. Na de zondagmorgendienst bracht een van de bisschoppen zijn bejaarde moeder naar mij toe. Ik had verwezen naar het Boek van Mormon tijdens mijn toespraak en ik had het nog vast. Zij nam het boek uit mijn hand, opende het, las er zo maar ergens een paar zinnen uit, en gaf het toen terug. Ik vroeg mij af waarom. Toen vertelde zij dat de vorige conferentie was bezocht door broeder Thomas E. McKay, een van de assistenten van de Raad der Twaalf.

Zij vroeg of ik broeder McKay kende en natuurlijk antwoordde ik bevestigend. Toen zei zij: „Wilt u hem alstublieft vertellen dat ik een paar zinnen uit uw boek gelezen heb? Toen hij hier was tijdens de laatste conferentie, bracht mijn zoon hem mee naar huis en vroeg hem mij te zalven. Ik was blind. Wilt u hem vertellen dat ik uit uw boek gelezen heb?”

De macht van de heilige Geest is een van de grote hulpbronnen van de heiligen der laatste dagen als zij er slechts gebruik van willen maken. Niet alleen worden mensen door goddelijke macht genezen, maar de heilige Geest zal ons ook werkelijk leiden in ons dagelijks leven.

Wij hebben allemaal een geweten. Wan-

(Vervolg op bladzijde 19)

Ik wilde een
**brandende
braamstruik
zien**

Robert E. McGhee

Gefotografeerd door Eldon K. Linschoten.

Er stond mij een verrassing te wachten toen ik een paar jaar geleden naar de Salt Lake vallei verhuisde. Ik wist toen niet veel van de mormonen af - ik had slechts een vaag idee dat zij „ergens in het westen” woonden en dat zij op de een of andere manier hadden bijgedragen aan de ontwikkeling van dat gebied. Verder gingen mijn belangstelling en kennis niet. Ik was daarom verbaasd te ontdekken dat ik in een staat vol mormonen was aangeland!

Ik neem aan dat mijn achtergrond veel te maken had met mijn gebrek aan belangstelling voor welke godsdienst ook. Ik was geboren in de Episcopale Kerk, maar mijn vader stierf toen ik negen jaar oud was en ik kwam toen terecht in een niet-confessioneel weeshuis. Mijn ervaringen daar maakten dat ik geen voorkeur had voor de een of andere kerk. Later ging ik naar verschillende kerken en vond goede dingen in alle.

Na enige tijd in onze nieuwe woonplaats begonnen mijn vrouw en ik in te zien wie en wat de mormonen eigenlijk waren en ik was voorbereid op de aanval van goed bedoelende mormonen die zouden proberen mij te bekeren. De aanval kwam echter niet. De mormonen die ik kende waren vriendelijk maar zij drongen zich niet op. Daarom begon ik vragen te stellen maar de antwoorden die ik kreeg waren niet erg bevredigend.

Toen maakte ik op zekere dag kennis met Dick Reisner. Hij had een geweldig fijn gezin en zou een jaar lang mijn chef zijn tijdens mijn training in een nieuw onderdeel van mijn beroep. Hij was een enthousiast mormoon en maakte veel indruk op mij. Zijn toewijding aan zijn geloof was volledig en eerlijk. Op een gemoedelijke manier stelde hij mij vragen om te weten te komen wat ik wist over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik wist onderhand al tamelijk veel; ik had de vroe-

ge geschiedenis van de kerk gelezen, wist in het algemeen hoe de kerk bestuurd werd en wat zij geloofde.

De grootste hinderpaal wat mij betreft was het beginsel van geloof. Ik redeneerde dat als God aan Saulus, de zondaar, kon verschijnen op de weg naar Damascus, en in een brandende braamstruik met Mozes kon spreken, Hij zich ook op een zelfde wijze aan mij zou kunnen openbaren. Als ik eenmaal overtuigd was, zou ik een van Gods krachtigste verdedigers en een van zijn bekwaamste bouwmeesters zijn. Maar mijn bekering moest minstens zo dramatisch zijn als een brandende braamstruik!

Mijn training in Utah was maar al te gauw afgelopen en wij verhuisden naar St. Augustine in Florida.

Toen wij daar enige tijd waren merkten wij echter dat wij Utah misten, en vooral de mensen. Wij keken in het telefoonboek om te zien of er een mormoonse kerk in de buurt was. De dichtsbijzijnde was 64 km weg. Wij besloten maar zonder te doen. Wij hadden ook niet zo zeer de kerk nodig als het gezelschap van de mensen die de kerk uitmaakten.

Op een keer, toen ik na een erg vermoeiende dag vroeg naar huis was gegaan, vond ik mijn vrouw bezig in de keuken.

„Wij hebben bezoek gehad vandaag,” zei ze glimlachend.

„Werkelijk. Wie? Colporteurs?”

„Ja,... zo iets.”

„Wie?”

„Twee mormoonse zendelingen.”

„Je houdt mij voor de gek!”

„Nee, zij hebben een folder achtergelaten. Kijk zelf maar. Er staat een telefoonnummer op.”

„Ik ga ze opbellen. Daar zullen zij van opkijken!”

Zij begon te lachen. Ik belde ze op en nodigde ze uit. Zij vertelden mij dat de gemeente vergaderde in de vergaderzaal

van de Odd Fellows. Ik dacht dat ik ze verkeerd begrepen had, maar bedankte en hing op.

De twee jongemannen die ons bezochten stelden ons voor ons zes gemakkelijke lessen te geven over een periode van zes weken. Waarom niet, dachten wij, het is maar een kleine prijs die wij moeten betalen voor het gezelschap van mormonen, en bovendien had ik al discussies gehad met mensen die er werkelijk veel van wisten.

Die zondag stonden wij vroeg op. Goed gemutst begonnen wij aan de taak om onze vier kinderen klaar te krijgen. Maar wij hadden ons verkeken op de tijd die daarvoor nodig was. „Wij zijn laat,” zei mijn vrouw toen wij het parkeerterrein opreden.

„Misschien kunnen we beter even wachten,” zei ik. „We weten niet eens welke kant de gemeente uitkijkt. Stel je voor dat wij binnenkomen en wij ontdekken dat ze allemaal naar ons kijken.”

Dat probleem werd echter opgelost, toen een prettig uitzijnde man uit een van de geparkeerde auto's stapte en zichzelf voorstelde als de gemeentepresident. Rekening houdend met de mogelijkheid dat wij laat zouden zijn, had hij besloten op ons te wachten.

De kinderen werden naar hun eigen klassen gebracht, en wij werden voorgesteld aan de onderzoekersklas. Het was duidelijk dat onze leraar een ontwikkeld man was en zijn stof goed kende. De ontdekking dat mensen van zijn intellect lid van de kerk waren en een onwrikbaar geloof in God bekenden, dwong mij ertoe mijn eigen redenering te herzien.

Het was een hele goede zondag. Het samen naar de kerk gaan gaf ons het gevoel dat wij als gezin echt bij elkaar hoorden. Er was iets groots, uitdagends en bevredigends in de eenvoud van die kleine gemeente.

Kort daarna nam ik contact op met een

andere vriend uit Utah, Dennis Hill, met wie ik destijds gewerkt had. Ik vertelde hem dat ik nu naar zijn kerk ging. Hij zei dat hij mij een boek zou sturen, hoewel ik hem ervan probeerde te overtuigen dat ik alleen maar naar de kerk ging omdat ik de mensen aardig vond.

Het boek, Een wonderbaar werk en een wonder van LeGrand Richards, kwam

Ik redeneerde dat als God aan Saulus, de zondaar, kon verschijnen op de weg naar

Damascus, en in een brandende braamstruik met Mozes kon spreken, Hij zich ook op een zelfde wijze aan mij zou kunnen openbaren.

Als ik eenmaal overtuigd was, zou ik zeker een van Gods krachtigste verdedigers zijn.

aan na ons tweede bezoek aan de kleine kerk. Ik legde het terzijde om „later” eens te lezen.

De derde zondag besloten wij dat wij te moe waren om naar de kerk te gaan. Niemand kwam vragen waarom wij niet gekomen waren en dat stelde ons teleur. Maar maandagavond ging de telefoon. Het waren de zendelingen!

„Wij hebben u gemist in de kerk zondag.”

„Ja, ach u weet hoe dat gaat.”

„Ja, wij begrijpen het,” een korte stilte, „Wij hadden u die zes lessen beloofd. Daar zouden wij graag gauw mee beginnen.”

„Uitstekend, wat denkt u van morgenvond en dan daarna iedere dinsdagavond?”

Dat was het begin van een hele goede vriendschap. De kinderen waren gek op deze twee jongemannen die geloof en geluk uitstraalden.

Ik ging in op hun pogingen om psychologie tegenover mij te gebruiken, omdat ik vond dat zij die ervaring nodig hadden; ik moest ze echter wel een halt toeroepen toen zij mij uitnodigden aan het begin en het einde van deze vergaderingen te bidden. Ik had er vrede mee dat zij of wie dan ook het gebed uitspraken, maar ik had het schijnheilig gevonden zelf tot een God te bidden van wiens bestaan ik niet eens zeker was.

De volgende zondag was er een ringconferentie in Jacksonville Florida en de spreker zou niemand anders zijn dan broeder LeGrand Richards. Ik greep meteen naar mijn boek en begon te lezen. (Als ik naar een spreker ga luisteren, wil ik graag zoveel mogelijk over hem weten.) Toen de dag kwam zag ik kans een plaats op het balkon te krijgen waar ik goed kon zien en horen. Het scherpe verstand van de man maakte indruk op mij, maar zijn oprechtheid, zijn overtuiging en geloof ontroerden mij nog meer. De lessen van de zendingen gingen door en wij begonnen een beter begrip te krijgen van wat het evangelie inhield. Toen wij ongeveer bij de vierde les waren begon het bij ons te dagen dat de zendingen van plan waren ons tot slot uit te nodigen ons te laten dopen.

„Geen kwestie van,” zei ik tegen mijn vrouw. „Ik durf niet eens zo iets eenvoudig aan als een gebed uitspreken. Ik ga dat alles niet doen.” Zij was het met mij eens.

Uiteindelijk begonnen de zendingen erover door ons te vertellen dat er een datum was vastgesteld voor de doop. Zouden wij willen gaan? „Nee,” antwoordde ik, „ik voel mij er niet toe gedrongen.”

„Wel,” gingen zij verder, „aanstaande

vrijdag worden er twee andere mensen gedoopt. Voelt u er iets voor om te zien hoe dat gaat? ”

„Waar?”

„Een paar honderd meter hier vandaan, in de zee.”

„De zee!” riep mijn vrouw verbaasd.

„Die is toch veel te koud in deze tijd van het jaar?”

„Ja, dat weten wij wel.” De zendingen zijn geneigd onverstoobar te zijn.

Wij gingen. Na de doopdienst vroegen de zendingen ons: „Wilt u nu zelf niet gedoopt worden de volgende keer?”

„Geen denken aan!” was mijn antwoord, en ik meende het.

Gedurende die hele tijd hadden de zendingen nog een ander gezin onderwezen, een fijn jong stel dat John en Louise Hatch heetten.

Wij hadden de Hatches slechts even ontmoet in de kerk, maar waren onder de indruk van hun levendigheid en oprechtheid. Tijdens onze zesde en laatste les vertelden de ouderlingen ons dat John en Louise besloten hadden zich de volgende vrijdag te laten dopen; toevallig was dat Goede Vrijdag. De gedachte kwam in mij op dat het zeker een ideale tijd zou zijn om zich te laten dopen, dat het een soort „dank U” aan Christus zou zijn om die dag te herdenken door je eigen doop. Desondanks had ik er geen behoefte aan. Ik was nog altijd op zoek naar die brandende braamstruik.

Toen de zendingen zich gereed maakten om te vertrekken na onze zesde les, vroegen zij mij, zoals hun gewoonte was, of ik het gebed wilde uitspreken. Tot mijn verbazing, hoorde ik mijzelf ja zeggen; na het gebed, feliciteerden twee enigszins verbaasde zendingen mij. Aan het einde van die mooie avond was ik diep in gedachten.

De volgende morgen voordat ik naar mijn werk ging verzamelde ik al mijn moed, haalde diep adem, en vertelde

mijn vrouw dat ik besloten had mij vrijdag te laten dopen en dat ik graag zou hebben dat zij het ook zou doen. Zij zou even verbaasd geweest zijn als het dak plotseling afgewaaid was of als Florida was begonnen langzaam in de zee te zakken. „Dat kun je mij niet aandoen!” zei ze.

„Waarom niet?”

„De zee is te koud!”

een brandende braamstruik niet het juiste was om naar uit te kijken. Ik beseftte ineens dat door een brandende braamstruik te verwachten, mij iets anders ontging dat even belangrijk was. Misschien lag het antwoord in de eenvoudige dingen die ik de laatste tijd beleefd had.

Ik dacht terug aan de week voordat wij besloten hadden ons te laten dopen. Wij waren weer eens een keer te laat in de

Waarom had ik plotseling besloten om gedoopt te worden? Omdat ik . . . had ingezien dat een brandende braamstruik niet het juiste was om naar uit te kijken . . . dat door een brandende braamstruik te verwachten, mij iets ontging dat even belangrijk was. Misschien lag het antwoord in de eenvoudige dingen die ik de laatste tijd beleefd had.

„Dat weet ik, maar ik heb het nu eenmaal besloten; met of zonder jou, ik doe het. Denk er over na en laat het mij vanavond maar weten want ik wil morgen de zendingen bellen en ze vragen of zij voor de nodige kleren voor mij willen zorgen.”

Ik kuste haar en liet haar in de deuropening staan. Maar ik kon haar niet de hele dag in spanning laten en belde haar dus later op.

„Heb je al besloten?”

„Ik ben niet van plan om je het zonder mij te laten doen!” „Prachtig; ik zal de zendingen vanavond bellen. Vraag de jongens of zij mee willen doen, en laat mij dat weten na het werk.”

De twee oudste jongens besloten mee te doen. (De twee jongere kinderen waren nog te jong.) Wij werden die vrijdag gedoopt; en sinds ik uit het water opkwam heb ik nooit getwijfeld dat ik het juiste besluit had genomen.

Waarom had ik plotseling besloten om gedoopt te worden? Omdat ik op de avond van de zesde les had ingezien dat

kerk, maar om ons over onze verlegenheid heen te helpen verwelkomde een erg jonge man, Eddie Markle, ons met een eenvoudige handdruk. Op dat ogenblik voelde ik zo'n sterk geloof in hem dat ik er diep van onder de indruk was. Het was het soort geloof waarover Jezus tot Thomas gesproken had: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.” (Johannes 20:29.)

Ik besloot dat ik dat soort geloof wilde hebben.

Ik zag in dat mijn vorige ervaringen mij op dezelfde wijze hadden getroffen, maar wegens mijn verlangen om een wonder te zien alvorens mij te bekeren, had ik de influisteringen van de Geest niet herkend. Mijn ontmoetingen met leden van de kerk waren niet opzienbarend geweest, maar toch waren zij zeer betekenisvol geweest.

Ieder lid had op zijn eigen manier een sterk en toch eenvoudig geloof getoond: Dick Reiser had het zaad gezaaid; Dennis Hill had het boek gestuurd; de

zendelingen hadden aan mijn deur geklopt; president Pressler had ons die eerste zondag opgewacht; broeder Richards had een inspirerende toespraak gehouden; Eddie Markle had een pijnlijk ogenblik gemakkelijker gemaakt door een handdruk. Ieder van hen had door zijn voorbeeld het krachtige licht van zijn getuigenis laten schijnen. En voor mij, die in de duisternis was, was elk voorbeeld als het heldere schijnsel van een lamp geweest (zie Lucas 11:36) dat mij tot een getuigenis van het evangelie bracht.

De mormonen houden van hun gezinnen, en daarom hou ik van hen. Als

godsdienstige groep zijn zij in feite zelf een gezin, met al de liefde en het leren dat dit inhoudt. Maar dit verandert niets aan het ene feit: zij hebben het evangelie van Jezus Christus. Een brandende braamstruik is het antwoord niet. Wij hebben de vrije keus: Wij kunnen de duisternis kiezen zonder geloof of wij kunnen haar door ons geloof helder en voor eeuwig doen oplichten. De mormonen geloven! En ik ook. □

Robert E. McGhee, officier in de luchtmacht van de Verenigde staten en vader van vier kinderen is een ouderling in de ring Richmond Virginia.

DE GAVE VAN DE HEILIGE GEEST (Vervolg van bladzijde 13)

neer ons geweten ons gelast iets te vermijden, of wanneer wij ons tot zonden hebben laten verleiden en het spoort ons aan ons te bekeren, dan is het de Geest die ons beïnvloedt. Het kan onze redding betekenen.

Laten wij niet vergeten dat de heerlijkheid Gods intelligentie is en dat de heerlijkheid van de mensheid ook intelligentie is.

Wanneer de Geest van God op ons inwerkt kunnen wij hulp krijgen van de goddelijke intelligentie die licht en leiding geeft aan onze eigen intelligentie. De Heiland leerde ons dat de heilige Geest de Geest der Waarheid is en „Hij (zal) u de weg wijzen tot de volle waarheid . . . en de toekomst zal Hij u verkondigen.” (Johannes 16:7-16.)

Wij hebben vele leraren op onze weg door het leven, maar de heilige Geest kan onze belangrijkste en beste leraar worden. Hij is een van de leden van de Godheid. Zijn bijstand en invloed kan ons altijd en overal te hulp komen als wij doen wat goed is.

Te velen onder ons nemen de bevestiging als lid van de kerk als iets vanzelfsprekends aan en staan er te weinig bij stil. Maar het is het middel waardoor wij de gave van de heilige Geest ontvangen die voor ons een voortdurende bescherming tegen het kwade kan zijn en een groot licht dat ons levenspad door de jaren heen kan verlichten. □

Ik heb een vraag

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop van de kerk.

Ik heb een persoonlijk probleem. Mijn vriend raadde mij aan naar een beroepsraadgever te gaan, maar ik vind dat ik naar mijn bisschop moet gaan. Wie heeft er gelijk?

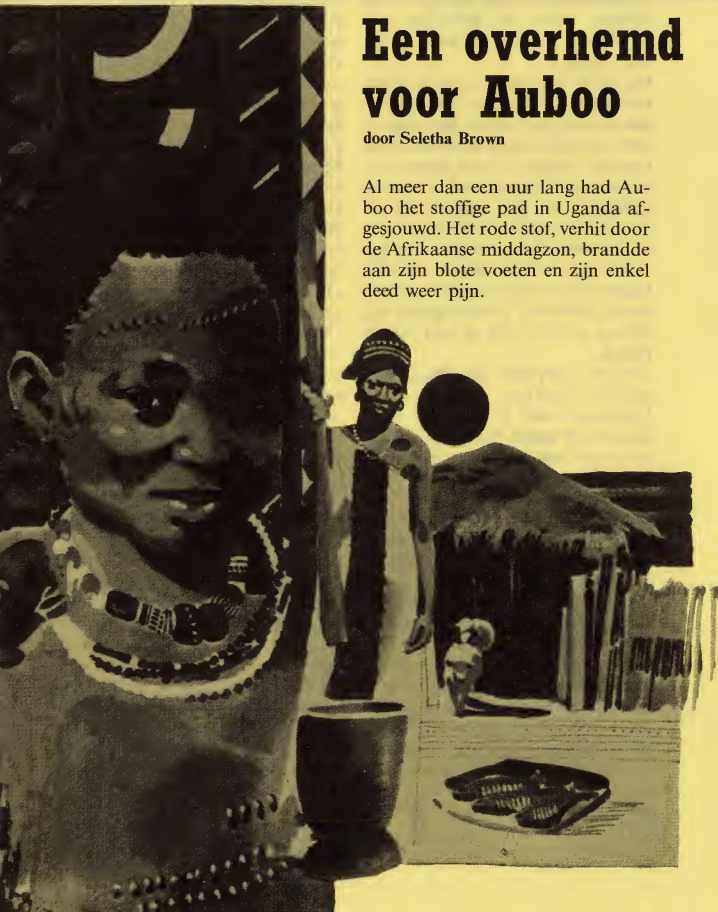
President Spencer W. Kimball heeft als lid van het Quorum der Twaalf belangrijke richtlijnen gegeven met betrekking tot deze vraag. Het lijkt mij nuttig om hier gedeelten aan te halen uit een toespraak die hij gegeven heeft voor een groep heiligen der laatste dagen die werkzaam zijn in de psychiatrie betreffende de verhouding van de bisschop tot beroepsraadgevers. „Een bisschop wordt geordend met een eeuwige begiftiging en dit kan slechts verloren gaan door onwaardig gedrag waardoor hem de kerkelijke discipline moet worden opgelegd of hij geëxcommuniceerd moet worden. Vanwege zijn roeping, ordening en aanstelling wordt hij ook een rechter in Israël en heeft hij de verantwoordelijkheid vele besluiten te nemen voor zijn mensen die van invloed kunnen zijn op hun vooruitgang en ontwikkeling in hun leven. Hij bestuurt hun geestelijke activiteiten zodat hij hen gelegenheden kan geven tot groei en hun prestaties kan beoordelen. Hij besluit of zij bepaalde zegeningen en voorrechten waardig zijn en ervoor in aanmerking komen. Hij heeft de sleutels van alle tempels in de wereld en hij is het die de sleutel om moet draaien om de deuren voor de leden te openen en ze toegang te verschaffen tot het eeuwige leven door middel van het eeuwige huwelijk.

Een overhemd voor Auboo

door Seletha Brown

Al meer dan een uur lang had Auboo het stoffige pad in Uganda afgesjouwd. Het rode stof, verhit door de Afrikaanse middagzon, brandde aan zijn blote voeten en zijn enkel deed weer pijn.

Gewoonlijk vind ik het stof en het lopen helemaal niet zo erg, dacht Auboo, terwijl hij door het stof schuifelde, maar nu ben ik zo teleurgesteld.

Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij het pad insloeg dat beschaduwd werd door grote bananenbomen. Het pad voerde naar huis en hij kon zijn moeder al zien staan voor de hut met het rieten dak. Zij stond gebogen over een open vuur en draaide iets rond aan een spit. Toen hij dichterbij kwam hoorde hij dat zij een opgewekt liedje neuriede. Hij begon naar haar toe te rennen, maar stopte plotseling. Zodra hij haar het nieuws vertelde zou zij niet langer zingen.

„Auboo,” riep zijn moeder, „schiet op! De vis is klaar.”

Langzaam nam hij nog een paar stappen en begon toen zijn handen en voeten met een groen bananenblad af te vegen.

Die morgen, toen hij op stap was gegaan om zich in te laten schrijven aan de nieuwe school, had zijn moeder hem toegelachen en hem op de schouder geklopt.

„Bij het leren uit de spreekboeken zul je geen last van je enkel hebben,” had zij hem geruststellend gezegd.

Auboo had geknikt. Hij wist dat zij terugdacht aan de tijd toen hij nog een kleine jongen was en een geit op zijn voet was gestapt en zijn enkel had gebroken. Op de een of andere manier was zijn enkel toen scheef gegroeid en het viel hem zwaar de geiten te hoeden of op het land te werken.

„Schiet toch op, Auboo,” riep zijn moeder opnieuw. „Ik kan die vis niet de hele dag vasthouden. Kom nou!”

Zwijgend nam hij het spit van haar over. Gezeten op een boomstam begon hij met lange tanden de vis te eten.

Zijn moeder keek hem onderzoekend aan. „Je hebt niets te eten gehad sinds zonsopgang, en nu zit je te kieskauwen?”

Auboo legde de vis naast zich neer op de boomstam. Hij kon het niet langer voor zich houden.

„Ik kan toch niet naar school gaan,” zei hij met tranen in zijn stem.

„Maar waarom niet?” vroeg zijn moeder terwijl zij zich naast hem neerzette. „De man - de onderwijzer heeft gezegd, een per gezin.”

„Ja,” knikte Auboo, „maar hij vertelde vandaag dat ik een overhemd moest dragen naar school. En ik heb geen overhemd.

„En ik heb geen stof en geen geld,” zei moeder, terwijl zij haar gezicht afwendde.

Auboo slikte de brok in zijn keel weg, „Ik ben moe,” zei hij en liep naar de hut. „Als het straks koeler is zal ik de bataten wel gaan schoffelen. Die boeken van hen heb ik ook niet nodig!”

Hij was zo teleurgesteld en boos dat hij wel met iemand had willen vechten of iets wilde vernielen. Hij gaf een trap tegen een gevlochten mand die bij de ingang stond. De mand viel om en de inhoud rolde over de vloer.

Toen hij de spullen op begon te ra-

pen voelde hij iets zachts. Misschien is het wel stof voor een overhemd, dacht hij, met een kleine flikkering van hoop in zijn hart. Maar het was slechts een klein bruin lapje dat om iets hard gewikkeld was.

Toen hij de stof losgewikkeld had zag hij dat het een oude „esaaka” was, een houten hamer. Hij was ongeveer twintig centimeter breed en tamelijk zwaar. Terwijl hij zijn vingers over de scherp gegroefde kanten liet gaan kwamen de herinneringen in hem op.

„Grootvaders oude esaaka,” fluisterde hij. Heel lang geleden, herinnerde hij zich, had grootvader ergens op geslagen en geslagen met deze hamer totdat het iets geworden was dat veel leek op de stof die hij in zijn hand hield.

„Mama, mama,” riep hij, „wat gebruikte grootvader om deze stof te maken?”

„Het was de binnenschors van een wilde vijgenboom,” zei ze, terwijl zij naar de stof keek. Plotseling begonnen haar ogen te schitteren, toen zij zich realiseerde wat Auboo had ontdekt.

„Ja, Mama, ik herinner het mij nu! Het was van de bomen die bij het hek groeien.”

Auboo rende naar de bomen en bekeek de eerste die hij bereikte. „Kijk, hier zijn de littekens waar grootvader de schors wegnam!” riep hij. „Mama, wilt u mij helpen de schors weg te snijden en er stof van te stampen?”

Moeder stond nu naast hem en keek naar de boom. „Ja, ik herinner mij

hoe je grootvader het deed. Eerst zullen wij de stam rondom moeten insnijden en de buitenschors eraf nemen. Dan moeten wij de sponsachtige binnenlaag er afnemen en het gaan stampen. Dat stampen is wel zwaar werk.”

„Ik heb wel sterke armen,” zei Auboo trots. Toen holde hij naar de hut en kwam terug met een groot kapmes. „Moeder, laten wij voordat de zon onder is en het sap naar boven is gekomen, de oude schors eraf halen.”

Zijn moeder vond een groot vismes en samen begonnen zij de schors te bewerken. Zij werkten totdat de sterren aan de hemel stonden.

De volgende morgen stond Auboo vroeg op en maakte een diepe snede rondom de stam net boven zijn hoofd en een tweede op kniehoogte. Toen werkten zij samen de binnenlaag los en legden hem op de grote boomstam bij de deur.

„Terwijl jij gaat stampen,” zei moeder, „zal ik verse bananenbladeren om de stam wikkelen om hem tegen de zon te beschermen. Vanavond zal ik dan modder van de rivier meebrengen en het over de bladeren pleisteren. De boom kan dan nieuw schors krijgen en weer sterk worden.”

Auboo legde de schors dwars over de boomstam, nam de esaaka en begon te stampen. Terwijl hij werkte maakte hij een versje in het ritme van zijn stampen.

Tecele-ea zware boomstam
Houd mijn schors op zijn plaats

(Vervolg op bladzijde 7)

Vriendschap en eer

Door Dorothy Leon

Ishmaël, de zoon van Abu Ibadan, een kameelhandelaar, en Benjamere, de zoon van Abraham Ben Zev, een schaapherder, waren elkanders beste vriend. Iedere dag nadat zij hun dagelijkse karweitjes hadden gedaan speelden zij samen en bespraken hun geheime dromen.

„Ik ga later naar grote en verre landen,” zei Ishmaël, „en ik zal daar spreken en omgaan met koningen en

koninginnen.” „Ik niet,” zei Benjamere. „Ik blijf hier op het land van mijn voorouders, dat eenmaal het land van mijn zonen zal zijn.”

„Dan blijf ik hier ook, want hebben wij niet gezworen dat we ons levenslang vrienden zullen blijven? En hoe kunnen wij deze eed nakomen vanuit een ver land?” vroeg Ishmaël.

„Laten wij elkander nog eens trouw zweren,” antwoordde Benjamere.

„Wij waren toen maar kinderen van acht jaar, en zijn nu vier jaar wijzer. Laten wij elkander beloven dat noch afstand, noch tijd onze vriendschap zal kunnen verbreken en dat wij elkander zelfs tot in de dood trouw zullen blijven.” „Zo zal het zijn,” stemde Ishmaël in, plechtig de hand van zijn vriend drukkend.

Hoewel hun vriendschap dikwijls op proef werd gesteld, liet geen van beide jongens de andere ooit in de steek. Eens, toen Ishmaël toevallig een stel dieven plannen hoorde maken om land dat Abraham Ben Zev toebehoorde in bezit te nemen, waar schuwde hij Benjamere zodat zijn familie tijd had om zich gereed te maken om zichzelf en hun bezit te verdedigen.

Op een andere keer toen zij met hun werk klaar waren, liepen de twee jongens in de woestijn naast een van Ishmaëls kamelen. Plotseling kwam er een stel jongens te voorschijn die scheldnamen tegen Ishmaël begonnen te roepen en de manier waarop hij leefde bespotten. Benjamere werd zo kwaad dat hij zijn katapult nam en stenen naar de jongens begon te slingeren. Daarna vochten de twee jongens zij aan zij en verdreven de belagers. Hun vuisten troffen doel en zelfs de kameel hielp mee door dreigend met zijn bek wijd open op de jongens af te gaan.

Toen de bende tenslotte verdreven was en het weer stil was, draaide Ishmaël zich om naar zijn vriend en wilde hem zeggen wat er in zijn hart leefde, maar hij kon geen woord uitbrengen. In plaats daarvan greep hij

Benjamere's hand en zijn glanzende, dankbare ogen zochten die van zijn vriend.

En zo ging het door de jaren heen. De twee vrienden werkten samen, hielpen elkaar, en liepen en praatten dikwijls op de open marktplaatsen, hun katapulten altijd gereed. Op andere dagen zochten zij veiligheid en afzondering in grotten waar zij vrij met elkander konden praten.

„Ik wordt net als mijn vader,” zei Ishmaël dan, „een kamelenfokker en handelaar. Later ga ik trouwen en krijg dan vele sterke zonen, die op mij zullen lijken. En ik krijg ook vele mooie dochters die mij grote bruidschatten zullen bezorgen.”

„Ik wordt ook als mijn vader,” zei Benjamere, „een schaapherder die op een mooie kudde schapen past. Ik zal land hebben dat bebouwd moet worden en ik zal met mijn broeders de tiende betalen, daar dat de wil van God is. Dan zal Hij tevreden met mij zijn en mij zegenen met vele zonen en dochters.”

Ishmaël staarde door de mond van de grot naar het wegstervende licht van de zon, en zijn gezicht stond heel ernstig. „Zal de wereld ooit veranderen, Benjamere? Zal er eer zijn onder alle volken? Zullen broeders met broeders omgaan, ook in vreemde landen? Zullen onze zonen en dochters misschien met elkaar trouwen zodat wij grootvader zullen zijn van dezelfde kinderen?”

Toen zij de grot verlieten om naar huis terug te keren zei Benjamere, langzaam voortlopend, „Wie zal het zeggen?” Hij zei dit met een

glimlach, maar zijn stem klonk plechtig. „Mijn vader zegt dat er geschreven staat, als iemands wegen de Here behagen, doet Hij zelfs diens vijanden vrede met hem maken. (Spreuken 16:7.) Maar hij zegt ook dat de wereld snel voortgaat, oorlogen komen, landen worden verwoest, levens gaan verloren, eigendom wordt vernield en verbeurd verklaard. Misschien zullen onze wensen nooit vervuld worden. Hebben wij niet gezien dat vrienden hun eigen vrienden aanvielen? Misschien is de eer dood.”

„Zeg zo iets niet,” pleitte Ishmaël met een verhit gezicht. „Tussen ons zal de eer nooit dood zijn. Wij moeten onze belofte herhalen, dat er zelfs tot in de dood eer tussen ons zal bestaan.”

„Zo zal het zijn, Ishmaël,” en de twee jongemannen drukten elkaander de hand voordat zij scheidden om naar huis te gaan.

En zo was het terwijl de twee vrienden tot volwassenheid opgroeiden. Hun vriendschap bloeide en werd ieder jaar sterker, en zij bleven elkaanders vreugden en verdriet delen. Als de kalven van de kamelen of de lammeren van de schapen geboren werden, hielpen zij elkaar. Toen de tijd kwam dat zij hun verloofde konden opeisen, deelden zij elkaanders vreugden en angsten. Toen winden en woestijnzand over hun land stormden, waardoor schade en verliezen ontstonden, deelden zij met elkaar wat er nog over was.

Hun grootste verdriet kwam echter toen zij van elkaar moesten scheiden

tengevolge van een oorlog. Benjamere en zijn familie werden verdreven uit de provincie waar zij woonde. Ishmaël en zijn gezin bleven. Kort na het begin van de oorlog werd Ishmaël opgeroepen in militaire dienst en kreeg al spoedig het bevel over een regiment.

Communicatie tussen de twee landen was streng verboden, maar Ishmaël en Benjamere vonden wegen om met elkaar in contact te blijven door geheime boodschappen en geheime nachtelijke bezoeken.

Op een nacht toen Benjamere Ishmaël had opgezocht, werd hij gevangen genomen en ter dood veroordeeld.

Ishmaël was wanhopig en ging naar zijn opperbevelhebber om hem te smeken het leven van zijn vriend te sparen. Zijn verzoek werd geweigerd.

Ook Benjamere smeekte de opperbevelhebber en zei, „Geef mij een week om afscheid te nemen van mijn gezin en mijn zaken te regelen, en ik beloof u dat ik terug zal komen om mijn straf te ondergaan.”

De opperbevelhebber lachte minachtend. „Denk je dat ik gek ben? Waarom zou ik je leven niet hier en nu nemen? Welke zekerheid heb ik dat je terug zult komen?”

„Ik ben zijn zekerheid,” zei Ishmaël. „Neem mijn leven voor het zijne. Laat hem gaan om niet terug te keren.”

„Jij?” riep de bevelhebber. „Jij, een bevelhebber van een regiment en een trouwe dienstknecht van deze provincie? Wil jij je leven geven voor

deze spion, deze vijand van ons volk?"

„Ik wil mijn leven geven voor hem,” herhaalde Ishmaël zonder te aarzelen.

„Maar waarom? Waarom zou jij je leven geven voor hem?” vroeg de opperbevelhebber ongelovig.

„Het is een kwestie van vriendschap en eer,” antwoordde Ishmaël.

De opperbevelhebber keek eerst naar Benjamere en toen naar Ishmaël, toen opnieuw naar Benjame-

re. „Hum, een kwestie van vriendschap en eer, hé?” zei hij als tegen zichzelf.

Enkele ogenblikken was het stil, toen wendde hij zich tot Ishmaël en zei: „Ik neem jouw leven niet aan voor het zijne, ik zal het bevel geven dat hem gratie wordt verleend, maar ik heb een voorwaarde, en dat is dat jullie mij opnemen als derde lid van deze merkwaardige vriendschap in ere.”

□

EEN OVERHEMD VOOR AUBOO (Vervolg van bladzijde 3)

Esaaka, sterk en stram

Maak er een sterke stof van.

Door het bewerken met de ruwe hamer werd de schors vlakker en groter. Na enige tijd was zij reeds twee keer zo groot maar nog niet groot genoeg voor een overhemd.

Auboo stopte even om zijn pijnlijke schouders en arm te wrijven. „Het lijkt wel of ik met een olifantenvoet aan het stampen ben,” mompelde hij, maar begon toch maar weer te stampen.

Tegen de avond zei zijn moeder: „Nou is het genoeg! Wikkel de schors maar in verse bananenbladeren, dan blijft ze zacht en buigzaam. Morgen zullen wij de schors ieder aan een kant vastpakken en eraan trekken om haar uit te rekken. Daarna moet ze weer gestampt worden en dan is ze wel vijf keer zo groot als toen je ermee begon.”

„Genoeg voor een overhemd?”

„Ja, genoeg voor een overhemd, en

gemaakt van dezelfde stof als onze koningen vroeger droegen,” zei moeder trots.

„Mama, dat meent u niet!”

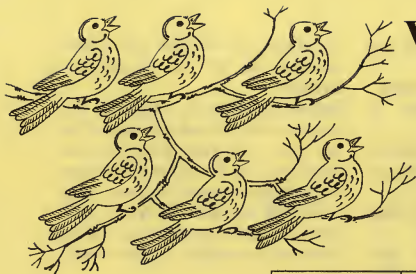
„Het is waar. Lang, lang geleden mochten alleen koningen kleren dragen van schorsstof.”

Auboo wikkelde de schors zorgvuldig in de bladeren. „Het begint al aan te voelen als stof,” zei hij, „maar het is nog zo licht van kleur.”

„Als wij het overhemd in de zon hangen als hij gemaakt is, wordt hij zo bruin als cacao,” legde zijn moeder uit.

Auboo legde zijn schat dicht bij zijn matras waar hij veilig zou zijn voor de nacht. „Als je een overhemd bent, zei hij tegen de schors, „zal ik rode oker nemen en een luipaard op je rug tekenen.” Hij glimlachte toen hij eraan dacht dat hij naar school zou kunnen gaan. „En ik zal ook vlug zijn met de boeken,” beloofde hij.

□

Voor de grap

Zoek de vreemde vogel

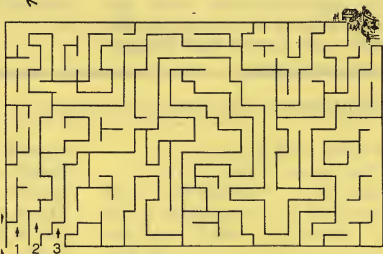
door Ann Stacey

Kun je zien welk roodborstje anders is?

De kermisdoolhof

door Carol Conner

Welk nummer (1, 2 of 3) voert naar de kermis?

De dierenpuzzel

door Carol Conner

Vul de vakjes met een stip in en er zal een dier te voorschijn komen dat van water houdt.

Het is niet ongebruikelijk een geestelijke leider van een wijk in een greppel te vinden met loodgietersgereedschap, op de boerderij met zijn koeien en varkens, in een bank achter het loket, of aan het bureau van een administratief medewerker. Hij kan de conciërge zijn van een school of de hoofdonderwijzer of de directeur. De bisschop kan huisvuil ophalen of de post rondbrengen, een politieagent zijn, een onderwijzer, een winkelier, of een gepensioneerde kapitalist.

Wij doen de dingen anders. Petrus zei: „Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom.” In de Engelse vertaling staat voor dit laatste gedeelte, „a peculiar people,” een bijzonder volk. (Zie 1 Petrus 2:9.)

Er zijn dan ook bisschoppen met een minder goede schoolopleiding, maar ook bisschoppen die uitermate ontwikkeld en gespecialiseerd zijn. Maar beiden zullen slagen naar gelang van hun afhankelijkheid van goddelijke leiding en hun nederigheid, ijver, liefde en toewijding.

Ik heb dikwijls verbaasd gestaan als ik met een bisschop een ernstig probleem van een lid van zijn wijk besprak en ik de scherpzinnigheid, de wijsheid, de inspiratie en het inzicht bemerkte van sommige van die jonge bisschoppen als zij te maken krijgen met de meest verbijsterende problemen van leden. Het zou niet realistisch en niet waar zijn te verklaren dat al deze jongemannen volmaakte mensen of volmaakte bisschoppen zijn. Het zijn mensen die onderhevig zijn aan dezelfde grillen en zwakheden als hun medemens. Het zijn niet allen zo'n prettige verschijning als president David O. McKay. Het zijn niet allen zulke vriendelijke mensen als president

George Albert Smith, maar ik heb er duizenden persoonlijk gekend gedurende een half eeuw of meer en ik herhaal dat ik verbaasd ben over de kracht, de sterkte, de waardigheid, de goedheid en de bekwaamheid van de meesten van deze jonge mensen. Zo nu en dan moet er een vervangen worden wegens onbehoorlijk gedrag of gebrek aan bekwaamheid. Maar het komt niet dikwijls voor. De grootste meerderheid is uiterst indrukwekkend. Als je deze mensen op zou stellen in hun waardigheidskleed, dan zou het moeilijk zijn om waar dan ook een vergelijkbare groep van die grootte te vinden die zo opvallend is.

Er is gezegd dat Gods wegen niet de wegen van de mensen zijn. (Zie Jesaja 55:8.) Deze man, de bisschop, hoeft niet in alle takken van het onderwijs onderricht te zijn, want hij heeft toegang tot de bron van alle kennis. Er is openbaring, niet alleen voor de profet, maar voor iedere waardige en rechtvaardige man. Hij heeft recht op goddelijke leiding in zijn eigen rechtsgebied: iedere man voor zijn eigen gezin en voor zichzelf; iedere bisschop voor zijn wijk; de ringpresident voor zijn ring.

Daarom kan de bisschop putten uit deze onbegrensde voorraad kennis en wijsheid als hij in harmonie leeft met zijn Schepper; als hij echter alleen op zichzelf vertrouwd en op zijn training zou hij wel eens fouten kunnen maken. Zijn bron van inspiratie is de Meester-dokter, de Meester-psychiater, de Meester-psycholoog. Het is niet waarschijnlijk dat hij het erg verkeerd zal doen als hij nederig is en leeft zoals hij behoort te leven.

Vele malen hebben leden van de kerk de mening uitgesproken dat de kerk de bisschoppen een speciale opleiding moet geven op deze gebieden om ze in

staat te stellen de sociale problemen waarmee zij geconfronteerd worden op de juiste wijze op te lossen, maar dit wordt niet gedaan, omdat de kerk van mening is dat als de bisschop in harmonie leeft met de Heer, hij hulp van boven kan krijgen.

In het kort is ons programma als volgt:

De ziekte: Geestelijke en lichamelijke zonde.

Het geneesmiddel: Zelfbeheersing.

Het middel waardoor genezing bereikt kan worden: De kerk.

De medicijn: Het evangelie.

De behandeling: Constructieve bezigheden die zo vol goede werken zijn, dat er geen tijd voor noch gedachte aan kwaad kan zijn."

Deze verklaring van president Kimball is mijn persoonlijke gids. Het plaatst de bisschop waar de Heer hem wil hebben, als de presiderende hogepriester van de mensen in zijn kerk.

Hoe staan wij dan tegenover de maatschappelijke werkers, de psychologen, de psychiaters en andere beroepsraadgevers? President Kimball heeft in dezelfde toespraak gezegd:

„Men vindt in de kerk wel eens situaties waarbij de hulp van iemand met een beroepsopleiding wordt ingeroepen. Er is een zekere plaats voor deze getrainde specialisten. De kerk heeft een organisatie voor dit doel. Het wordt de Afdeling maatschappelijk dienstbetoon genoemd. Er zijn ook andere trouwe heiligen der laatste dagen die in overheidsdienst zijn of een privé-praktijk hebben en wier hulp ingeroepen kan worden als de bisschop het nodig vindt.

Het bepalen van de behoefte is het belangrijkste punt. Mijn ervaring heeft mij een sterke overtuiging gegeven dat problemen slechts werkelijk en blijvend opgelost kunnen worden door

het naleven van het evangelie van Jezus Christus. Ervaring bewijst echter ook dat vele mensen zo verward raken, zo slecht behandeld worden door ouders of huwelijkspartners, zo in de zonde verstrikt raken, of in die mate geestelijk verstoord raken dat deskundige hulp nodig is om deze mensen te helpen hun leven weer zover in evenwicht te brengen dat zij tenvolle gebruik kunnen maken van het verlossende programma en de verlossende beginselen van de kerk en het evangelie van Jezus Christus. Met andere woorden het is soms nodig dat de bisschop en de deskundige samenwerken, hoewel de bisschop de leiding dient te houden.

Ik ben daarom van mening dat onder leiding van en in samenwerking met de bisschop een beroepsraadgever een waardevolle bijdrage kan leveren. Er zijn echter twee dingen die mij zorgen baren.

Ten eerste zijn er teveel nederige bisschoppen die hun plaats aan deskundigen afstaan. Als de bisschop zijn mensen helemaal overlaat aan een deskundige, of het iemand is van de Afdeling maatschappelijk dienstbetoon van de kerk of van een andere organisatie, dan doet hij afstand van een verantwoordelijkheid die hem door God zelf is gegeven.

Mijn tweede zorg betreft de deskundige zelf. Het is droevig, maar er zijn veel mensen, zelfs actieve leden van de kerk, die denken dat zij meer weten dan de bisschop; sommigen van deze deskundigen nemen enkele van onze beginselen of gewoonten niet zonder voorbehoud aan. Dit soort raadgevers moet beslist vermeden worden. Ze zijn niet te vertrouwen. Alleen die persoon die het gezag van het priesterschap erkent en eert is betrouwbaar genoeg om de bisschop bij te staan.

Er zijn een aantal geweldige beroeps-
mensen in de kerk, maatschappelijk
werkers, psychologen, psychiaters en
andere raadgevers. Zij worden geken-
merkt door een grote deskundigheid,
volkomen trouw aan de kerk en ware
nederigheid tegenover de kolossale
moeilijkheden en problemen in deze
tijd op het gebied van de geestelijke
gezondheid. Dit zijn de leden van de
uitgelezen groep die gevraagd kunnen
worden om de bisschop terzijde te
staan.

Nog een laatste gedachte: Iedere be-
kwame raadgever weet dat mensen
veranderen door hun vrije wil te ge-

bruiken. Wanneer wij om raad gaan
naar de bisschop of een deskundige
blijft de verantwoordelijkheid om
onzelf te veranderen of ons te verbe-
teren bij onszelf. Wij mogen van nie-
mand anders verwachten dat zij onze
problemen voor ons oplossen.
Wij zoeken wijsheid, raad, leiding, en
andere hulp en dat is goed, maar de
macht om onszelf te veranderen en
zodoende de loop van ons leven te
wijzigen ligt bij onszelf. Dat is de
reden waarom een persoonlijke ver-
houding met de Heiland zo onmisbaar
is voor een geslaagd en gelukkig leven.

□

De zonde verzaken

President Spencer W. Kimball

Er bestaat één vuurproef, waaruit iemands bekering blijkt. Dit is het verzaken van de zonde. Iemand is pas echt bekeerd, mits hij op grond van de juiste beweegredenen zijn zonden verzaakt, namelijk omdat hij zich in toenemende mate bewust wordt van de ernst van de zonde, en gewillig is zich te voegen naar de wetten des Heren. De Here heeft dan ook deze maatstaf ingesteld: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden *en verzaken*. (L&V 58:43, cursivering toegevoegd.)

Een vroom verlangen is niet voldoende

Met andere woorden: Er is geen sprake van oprechte bekering, alvorens men de dwaling zijns wegs heeft laten varen en een nieuwe weg is ingeslagen. Iemand heeft eens gezegd dat er maar één manier is om met een slechte gewoonte te breken, namelijk door ermee op te houden. De kracht der verlossing valt niet te beurt aan hem die alleen maar het *verlangen* koestert om zijn leven te beteren. Ware bekering zet iemand tot daden aan.

Hoe goed kunt u vliegen wanneer alles verkeerd gaat

Door Robert E. Wells
van de Eerste Raad
der Zeventig

De laatste dertig jaar heb ik vele soorten vliegtuigen gevlogen, zowel in de Verenigde Staten als in Latijns-Amerikaanse landen. Niet zo lang geleden, toen ik na een afwezigheid van enkele jaren naar de Verenigde Staten was teruggekeerd, bood een hele goede vriend mij het gebruik van zijn nieuw, twee-motorig Cessna vliegtuig aan. Toevallig was dat een van mijn lievelingstoestellen. Het had niet alleen bijzonder krachtige motoren, waardoor het in staat was hele

grote hoogten te bereiken, maar ook alle radio-apparatuur, alle elektronische apparaten voor de navigatie, een uitrusting voor het meten van afstanden, alle instrumenten voor het vliegen in alle weersomstandigheden, zuurstof en zo voort, precies zoals de vliegtuigen op de commerciële lijnen. Ik kon mij geen vliegtuig voorstellen dat ik met meer plezier zou hebben gevlogen, maar omdat er zoveel instrumenten aan boord waren (het was een erg duur en geperfectio-

neerd toestel) besloot ik met tegenzin het aanbod niet aan te nemen, en stelde voor dat wij eens een keer samen naar Mexico moesten gaan.

Enkele maanden gingen voorbij en iedere keer als ik mijn vriend zag bood hij mij zijn vliegtuig weer aan, maar ik bleef van mening dat ik het aanbod niet moest aannemen, hoewel het oprecht gemeend was. Toen op een dag bracht mijn vriend mij op kantoor een stel sleutels en het handboek voor de piloot als bewijs dat het hem werkelijk genoeg zou doen als ik zijn prachtig vliegtuig eens gebruikte. Met de sleutels in de hand werd ik overmand door het verlangen naar Mexico te gaan om daar op mijn lievelingsplek in de zee te gaan vissen. Jammer genoeg kon mijn vriend de dagen die ik vrij had niet meegaan, maar hij spoorde mij aan om dan toch maar alleen te gaan. Wij bespraken of ik wel gedekt zou zijn door zijn verzekeringspolis en ik ontdekte dat ik eerst een vlucht moest maken met een daartoe aangestelde instructeur, omdat het enige tijd geleden was dat ik met dat type vliegtuig had gevlogen.

De afspraak werd gemaakt en ik trof de inspecteur naast het vliegtuig op de afgesproken tijd, met mijn vliegdiploma's van de Verenigde Staten, Argentinië, Paraguay, en Ecuador, en logboeken waarin vluchten in de Cessna 310 waren geschreven over oerwouden, bergen, woestijnen, internationale grenzen enzovoort. Hij glimlachte kalm maar was niet onder de indruk en zei, „Ik heb over u gehoord, en ik twijfel er niet aan dat u veel gevlogen hebt, maar ik moet aannemen dat het vluchten waren waarop niets verkeerd ging. Laten wij dit toestel nu maar eens starten en zien hoe goed u vliegt als alles verkeerd gaat.”

Gedurende het volgende uur zorgde hij ervoor dat alles verkeerd ging! Hij simuleerde alle mogelijke noodtoestanden. Hij draaide dingen uit die aan moesten

zijn. Hij draaide dingen aan die uit moesten staan. Hij probeerde mij mijn oriëntatiegevoel te doen verliezen en mij in paniek te doen raken. Hij wilde echt weten hoe goed ik kon vliegen als alles werkelijk verkeerd ging! Tenslotte klom hij uit het vliegtuig, tekende mijn log-

boek en verklaarde: „U bent O.K. Ik zou mijn vrouw en kinderen met u laten vliegen.” Ik vatte dat op als een groot compliment.

Een van de doelen van dit leven is om getest en beproefd te worden, om te zien hoe goed wij de Heer zullen dienen. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat wij beproefd zouden worden om te zien of wij door alle gevaren heen de Heer zouden blijven dienen en getrouw blijven. Wij wisten voordat wij hier kwamen dat er vele ongunstige omstandigheden zouden zijn om ons te beproeven: ongelukken en ziekten om ons te beproeven; verleidingen en afleidingen om ons te testen; teleurstellingen, ontmoedigingen, tegenspoed, mislukkingen, en allerlei omstandigheden om ons karakter te bepalen.

Soms hebben wij jarenlang geen problemen en dan is het alsof zij alle tegelijk komen en lijkt de last te zwaar om te dragen. Maar door alles heen zijn er

twee punten waaraan wij houvast hebben: (1) Wij wisten voordat wij kwamen dat het zo zou zijn en toch wilden wij komen, omdat wij de eeuwige verhoging zouden kunnen verdienen als wij getrouw bleven. (2) Wij zullen nooit boven ons vermogen verzocht worden.

De beproevingen waarop wij ons voorbereiden bestaan niet alleen uit noodtoestanden, ongelukken, ziekten, kwalen, ontmoedigingen, teleurstellingen, tegenspoed, mislukkingen en verleidingen. Er zijn ook dingen die wij normaal gezien niet als een test zouden beschouwen. Een daarvan is welvaart. Soms maakt welvaart het erg moeilijk om geestelijk ingesteld te blijven. Soms is het de luxe van het bezit van een boot die ons de sabbat doet breken. Soms verhindert het bezit van een vakantiehuis ons onze

taken in onze eigen wijk goed te vervullen of dergelijke taken te aanvaarden. Welvaart is een beproeving. Kunnen wij in rijkdom leven en tegelijk geestelijk ingesteld blijven?

Kunnen wij onze talenten op een verstandige manier gebruiken? Kunnen wij geestelijk ingesteld blijven als onze talenten ons voeren tot een carrière waarbij wij optreden in het openbaar, in nachtclubs, op het toneel of in de concertzaal, waar het moeilijk is een normaal kerkelijk leven te leiden? En toch moet het talent ontwikkeld worden en gebruikt worden. De vraag is, „Zijn wij sterk genoeg om in de artiestenwereld te verkeren zonder besmet te worden?”

Soms zijn het de normale verschillen van mening, of verschillen van cultuur, of verschillen van prioriteiten tussen man en vrouw die Satan in staat stellen ze te verzoeken met de vraag: „Ben je gelukkig?” Zou je niet gelukkiger zijn met iemand anders? Is geluk niet het belangrijkste in het leven?” Deze vragen komen van Satan, de vader van alle leugens. Wij moeten vastbesloten zijn vooral deze test door te komen en trouw te blijven aan onze eeuwige metgezel, zelfs als er een tijdelijke onderbreking is van het geluk”. Vele normale ouders met normale kinderen doorstaan de test van onder alle omstandigheden beproefd te worden niet, omdat zij het doel van tezamen verhoogd te worden uit het oog verliezen. In plaats daarvan laten zij de normale onafhankelijkheid van de tiener aan de ene kant tegenover overdreven ouderlijke discipline aan de andere kant de reden zijn dat of de ouder of het kind of beiden de proef niet doorstaan.

De vraag is nog altijd: Hoe goed kunt u vliegen als alles verkeerd gaat? Hoe goed kunt u leven als u aan alle testen en alle beproevingen wordt onderworpen en ieder bewijs van uw getrouwheid moet leveren? □

Overtocht van de Atlantische Oceaan op het schip Olympus

Door William Hartley

Terwijl Europese heiligen zich vol verlangen in drommen aan boord begaven van het prachtige zeilschip Olympus, profeteerde een apostel dat zij een verschrikkelijke reis zouden hebben, maar dat zij aan zouden komen.

Broeder John Taylor, president van het Franse zendingsgebied was begin maart 1851 in Engeland voor kerkelijke zaken. Hij nam even tijd om afscheid te nemen van vrienden - bekeerlingen en zendelingen - die met de Olympus van Liverpool naar Amerika vertrokken. Een van die vrienden was William Howell, die het jaar daarvoor met het prediken van het evangelie in Frankrijk was begonnen, en die als presiderend ouderling was aangevoerd van de tweehonderdvijfenveertig heiligen die de tocht zouden maken. Broeder Taylor wenste de reizigers het beste toe, maar liet er een profetische waarschuwing op volgen dat de Olympus door stormen geteisterd zou worden, dat de heiligen met boze geesten en ziekten te kampen zouden hebben, maar „dat God hen zou behoeden in het midden der gevaren, en hen naar een veilige haven zou leiden.”

De reisduur naar New Orleans was gewoonlijk vijf weken als de omstandigheden gunstig waren. Deze groep heiligen

die op 4 maart vertrok, hoopte tegen het midden van april Amerika te bereiken, zodat zij de Mississipi op zouden kunnen varen voordat de voorjaars- en zomermaanden de dodelijke cholera-epidemie naar die streken bracht. Dit was de zevende en laatste groep mormonen die in het emigratiejaar 1850-1851 zou vertrekken tot de volgende januari. Kapitein Wilson, een kundig zeeman, had het bevel over de Olympus, de bemanning, de groep heiligen, en de ongeveer 60 passagiers die niet lid van de kerk waren.

De moeilijkheden die broeder Taylor had voorspeld, begonnen plotseling gedurende een van de eerste nachten op zee. Onderdeks sliepen ongeveer vierhonderd zielen in de dicht op elkaar gestapelde kooien aan beide kanten van de grote slaapzaal, die ongeveer zevenentwintig meter lang en zeven meter breed was. Midden in de nacht sprong een dertienjarige jongen opgewonden uit zijn kooi en schreeuwde herhaaldelijk zo hard hij kon de naam van een medepassagier. De ouders en een broer en zuster van de jongen konden hem niet tot zwijgen of bedaren brengen. „Het was al gauw duidelijk,” schreef een van de passagiers, Wilson Nowers, „dat hij

van een boze geest was bezeten." Door de bediening van het priesterschap werd de boze geest verbannen.

Een ander onderdeel van de profetie van broeder Taylor werd ook spoedig vervuld. De Olympus was nog maar nauwelijks de verschrikkelijke Ierse zee binnengevaren toen harde tegenwinden dag en nacht hoge golven tegen het schip beukten. Drie weken lang waren de heen en weer geslingerde passagiers zeeziek „en leden hevige door deze uitpuittende kwelling." Tenslotte, toen een kalme dag verademing bracht, dachten de reizigers dat het ergste gedeelte van hun reis voorbij was. Maar kapitein Wilson, die met zijn ervaren ogen de horizon zorgvuldig had bekeken, bemerkte een wolk die snel naderbij kwam. Aanvankelijk was zij niet groter dan de hoed van een man, maar zij groeide en verspreidde zich met een onrustbarende snelheid.

Snel verzamelde de kapitein beide ploegen van de bemanning aan dek en gaf het bevel onmiddellijk alle zeilen te strijken.

Hij stemde er in toe dat broeder Nowers en een twintigjarige timmerman uit Dover, Edmund Fuller, aan dek bleven om de bemanning te helpen. (Later op de reis werd Edmund Fuller verliefd op een mormoons meisje, Adelaide Jelley, waarna hij lid werd van de kerk en met haar trouwde in St. Louis (Missouri).)

De zeilen waren nog maar net gestreken en vastgemaakt, en de passagiers onderdeks verzameld, toen de nieuwe storm het schip met volle kracht trof. De Olympus trilde en waggelde „als een dronkaard." De hevige wind knapte de voormast af en wierp hem overboord.

Een aantal mannen sloegen bijna overboord met de gebroken mast die, omdat hij aan de zijde van het schip bleef hangen, met bijlen moest worden losgekapt. Door de kracht van de wind en de stromen water die over het dek spoelden

kwam er ook een scheur in de grote mast.

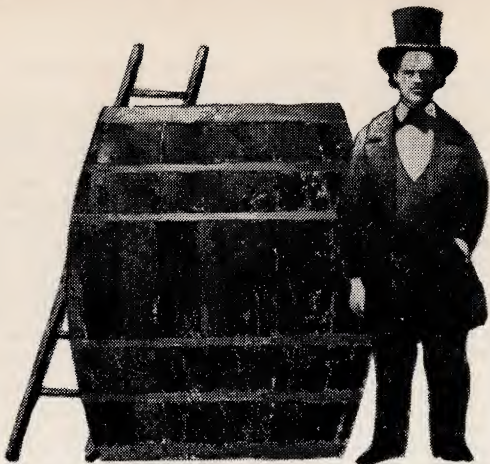
Op haar zij geworpen, werd de Olympus onbestuurbaar. In een angstwekkend donkere nacht worstelde het schip verder, gebeukt door de stormwinden. De naden van het schip barstten en lieten water in het ruim binnensijpelen.

Twee uur nadat de storm begonnen was, om ongeveer 8 uur 's avonds, stond er al meer dan een meter water in het ruim en de pompen werden op gang gebracht. Boven stroomde het water tot aan de knieën over het dek, zodat broeder Nowers en Edmund Fuller zich aan de pompen die zij bemanden moesten vastbinden om niet overboord te slaan. Uur na uur woedde de storm. En de Olympus nam hoe langer hoe meer water in.

Tegen middernacht begonnen de kapitein, de bemanning en de mannen aan dek moedeloos te worden, want het zag er niet naar uit dat de storm afnam. Broeder Nowers hoorde hoe de kapitein de tweede stuurman, Hamilton, opdracht gaf benedendeks te gaan en de mormoonse president, broeder Howell, te zeggen, „dat als de God van de mormonen iets kon doen om het schip en de mensen te redden, zij Hem maar beter konden vragen dit te doen." De kapitein bekende dat ondanks alle inspanning van de bemanning, de Olympus dertig centimeter per uur zonk en dat het bij daglicht op de bodem van de zee zou liggen tenzij de storm ging liggen.

De tweede stuurman vroeg broeder Nowers met hem mee te gaan om de boodschap aan de mormonen te brengen. Zodra de beukende golven het toelieten, ontgrendelden zij de toegang tot de kajuitstrap en doken naar beneden. Zij vonden broeder Howell in zijn kooi en brachten het verzoek van de kapitein over.

De mormoonse leider antwoordde kalm, „U kunt kapitein Wilson vertellen

dat wij niet naar de bodem van de zee gaan, want wij zijn in Liverpool aan boord gegaan met bestemming New Orleans en wij zullen veilig in die haven aankomen. Onze God zal ons beschermen." De stuurman keerde terug aan dek en gaf het antwoord van de mormonen door aan kapitein Wilson.

Broeder Nowers, die drijfnaat was, aanschouwde de complete chaos beneden-deks. Alle koffers en pakken die niet vastgebonden waren rolden of gleden met het rollen en stampen van het schip van de ene kant naar de andere. Sommige passagiers huilden, anderen baden, terwijl weer anderen gewoon afwachtten.

President Howell stond snel op, kleeedde zich en riep een twaalfstal broeders, waaronder de nieuwe bekeerling Wilson Nowers, bij zich. Vervolgens verzocht hij elke man in de cirkel op zijn beurt hardop te bidden en de Heer te vragen het schip te behouden. Broeder Howell was het laatst aan de beurt.

„Hij was nog niet klaar met zijn gebed," zei broeder Nowers, toen ik merkte dat er een grote verandering in de bewegingen van het schip was gekomen." In plaats van te rollen en te stampen, „leek het wel alsof de Olympus beefde als iemand die aan een zware kou lijdt." Hij kon niet geloven dat het schip aan het zinken was, maar hij kon ook niet geloven dat de storm zo plotseling was gaan liggen.

Na het laatste krachtige „Amen" stuurde president Howell de leden van de gebedskring weer naar hun kooi. Broeder Nowers keerde echter terug aan dek om weer te gaan pompen. Tot zijn verbazing ontdekte hij daar dat „de storm op een wonderbaarlijke wijze had opgehouden te razen; de wind was gaan liggen en de golven dicht bij het schip waren rustig terwijl zij in de verte nog woedden. Door die plotselinge verandering beefde de Olympus.

Er moest doorgepompt worden tot het licht werd. Toen eindelijk de sabbat aanbak, helder en klaar, bekende kapitein Wilson dat hij alles gedaan had wat hij kon voordat hij de hulp van de mormonen had ingeroepen en dat het slechts Gods hand was geweest die het schip had gered.

Terwijl de zeelui een tijdelijke mast optuigden om de gebroken voormast te vervangen, dromden de passagiers naar het dek. Heiligen en niet-leden dankten samen de Heer in gebed. De passagiers trokken schone kleren aan en voor het eerst sinds zij uit Liverpool vertrokken waren verschenen er fris geschoren gezichten. Een delegatie van de heiligen kreeg toestemming van de kapitein om kerkdiensten op de sabbat te houden. Op die dag, het was 23 maart, werd er na de toespraken en de lofzangen een doopdienst gehouden. Tijdens de drie weken lange reis waren een aantal passagiers bekeerd en zij wilden gedoopt worden. Met toestemming van de kapitein werd er een grote waterton op dek gezet. Hiervan werd de bovenkant afgenomen, waarna er korte ladders geplaatst werden aan de buiten- en binnenkant. De ton werd tot aan het middel met zeewater gevuld, waarna eenentwintig personen, mannen en vrouwen, werden gedoopt. De volgende dag werden de bekeerlingen bevestigd, het avondmaal bediend, en de zieken gezalfd. Het voorbeeldige gedrag van de heiligen had een goede invloed op de andere passagiers. Niet-leden woonde de bidstonden bij die om 10 uur 's morgens en 9 uur 's avonds gehouden werden, alsmede de gewone diensten wanneer vijf of zes broeders korte toespraken hielden. Zij waren getuigen van vergaderingen waar geestelijke gaven - profetie, het spreken in tongen en gezangen aan den dag werden gelegd. Zij en hun kinderen gingen naar de school van de mormonen en zij luis-

terden naar lezingen die 's avonds door de ouderlingen gegeven werden over allerlei niet-kerkelijke onderwerpen. Deze contacten met de heiligen zorgden voor nog meer bekeerlingen.

Tijdens de tweede doopdienst werden twintig mannen in de zee gedoopt. Het grote scheepsluik werd aan touwen neergelaten, zodat er een drijvend plat was. Raadgever Smith en anderen zaten aan de kant van het plat, met hun benen in het water en voor alle zekerheid een touw om het middel. Iedere bekeerling daalde de touwladder af naar het plat, met een touw om het lichaam en een sterke riem om het middel. De bekeerling ging aan de linkerkant van de ouderling die hem zou dopen zitten. Deze pakte de riem om zijn middel met de rechterhand vast en zijn kleding achter in de nek met de linkerhand. De dopeling hield met zijn handen de polsen van de ouderling vast. Dan werd hij in het zoute water ondergedompeld en weer opgehaald." Toen de passagiers van de Olympus tegen eind april in New Orleans landden en aan boord gingen van het stoomschip Atlantic om naar St. Louis te reizen, waren vijftig van de passagiers die aan het begin van de reis geen lid van de kerk waren, bekeerd en gedoopt.

In St. Louis viel de groep uit elkaar. Sommigen zochten daar werk. Anderen gingen aan boord van het stoomschip Statesman voor de dertiendaagse reis naar Kaneshville (Iowa), waar honderdvijftig huifkarren gereed gemaakt werden voor de eerste tocht van het jaar 1851 naar het westen. De Olympus heiligen be kroonden hun zendingswerk met een laatste succes toen de koks en de dekknechten van de Statesman, onder de indruk van het gedrag van de heiligen, met zijn allen besloten de boot in Kaneshville te verlaten met het doel de vlakten over te trekken en zich te voegen bij de gemeenschap der heiligen in Utah. □

De exodus, 1844-1847

Door Glen M. Leonard

De trek van tienduizend heiligen der laatste dagen van Nauvoo (Illinois), naar de grote Salt Lake vallei in de tweede helft van de jaren 1840-1850 wordt beschouwd als een van de belangrijkste episoden in de geschiedenis van de mormonen. Toen Salt Lake City in 1847 het nieuwe hoofdkwartier van de kerk werd, sloten leden van andere delen van de Verenigde Staten en duizenden andere Europese bekeerlingen zich aan bij de trek naar het westen en voegden zich bij de heiligen in het nieuwe Zion in het westen.

De pioniers van 1847 zetten een weg uit over de onbewoonde vlakten naar de schuilplaats in het Rotsgebergte. Langs deze beroemde „Mormon Trail” trokken in de daarop volgende jaren een geschat aantal van 80.000 heiligen der laatste dagen in huifkar- en handkargezelschappen naar het westen. De trek werd na 1869 gemakkelijker door de voltooiing van de eerste transcontinentale spoorweg in de Verenigde Staten. Maar tegen het eind van de negentiende eeuw

raadde de kerkleiders verdere immigratie af. In plaats daarvan legden zij de nadruk op de noodzaak de kerk in vele landen op te bouwen. Nieuwe „vergaderplaatsen” zouden gesticht worden in de wijken en ringen over de gehele wereld.

Joseph Smith voorzag de trek naar het Rotsgebergte reeds in 1842. Aanvankelijk was het zijn bedoeling om een ring te stichten in het dal van de westelijke bergen en misschien nog andere in Oregon en Texas, zonder Nauvoo te verlaten. Toen echter zijn leven werd bedreigd en de heiligen voortdurend werden lastig gevallen moest dit idee worden herzien. Nadat de profeet in 1844 in de gevangenis van Carthage vermoord was dachten sommige van zijn vijanden dat de kerk uiteen zou vallen en de leden zich zouden verspreiden. Zij zagen niet in dat de sterke persoonlijke getuigenissen van de leden hen een binding aan de goede zaak gaf die sterker was dan welke man ook. Tegenstanders hielden ook geen rekening met het sterke leiderschap van Brig-

ham Young, president van de Raad der Twaalf, die vastbesloten was de plannen die door Joseph Smith gemaakt waren uit te voeren.

De opvolging in het presidentschap van Brigham Young werd eerst bestreden door Sidney Rigdon. President Rigdon, eerste raadgever in het Eerste Presidium, had vele belangrijke geestelijke ervaringen met de profeet gedeeld, maar in oktober 1843 weigerde Joseph Smith zijn raadgever te steunen wegens zijn traagheid en omdat hij hem verdacht van tegenwerking. Toen anderen zich echter voor hem uitspraken, handhaafde de algemene conferentie de verdachte raadgever tegen de bezwaren van de profeet in. Na het martelaarschap en terwijl de apostelen zich in Nauvoo verzamelden om de leiding van de kerk over te nemen, zocht president Rigdon steun voor zijn aanspraken op het presidentschap.

Op 7 augustus legde de afvallige raadgever zijn voorstel voor aan de Twaalf en de plaatselijke priesterschapsleiders. De volgende dag verzamelden de heiligen

zich in grote getalen voor een openluchtvergadering waar deze kwestie besproken zou worden. President Rigdon geloofde dat een raadgever van Joseph Smith de meest voor de hand liggende opvolger was. Hij wilde een „woordvoerder voor Joseph” worden. Brigham Young herinnerde de vergadering aan de aard van het kerkelijk bestuur. Slechts de Twaalf hadden de autoriteit om een nieuwe president te ordenen. Reeds meerdere jaren hadden de apostelen een grotere rol gespeeld met verantwoordelijkheden voor de gehele kerk, op grond van de openbaring van 1835 betreffende het priesterschap, waarin de Twaalf een gelijkwaardig gezag aan dat van het Eerste Presidium was gegeven. (LV 107:23, 24.)

Nadat Brigham Young en anderen sprekers de bijzondere conferentie die een hele dag had geduurd afgesloten hadden, steunde de gemeente de Twaalf om als Eerste Presidium op te treden. Drie jaar later, in december 1847, organiseerde de Twaalf opnieuw het presiderende

quorum. Brigham Young werd president en hij koos Heber C. Kimball en Willard Richards als raadgevers. De twaalf apostels namen opnieuw drie jaar lang het Eerste Presidium waar na de dood van Brigham Young in 1877, en gedurende bijna twee jaar na de dood van John Taylor tien jaar later. President Wilford Woodruff drong er bij de Twaalf op aan het Eerste Presidium direct na zijn dood weer te organiseren, en dit is sindsdien altijd gedaan.

De schijnbare bereidwilligheid van Sidney Rigdon om het besluit van de conferentie in augustus 1844 te aanvaarden duurde niet lang. Hij maakte spoedig weer aanspraak op een groter gezag dan dat van de Twaalf. Hij verliet Nauvoo om zijn eigen kerk te organiseren in Pennsylvania en werd geëxcommuniceerd tegelijk met enkele andere afvallige leden.

Er was nog iemand anders die aanspraak maakte op het presidentschap, ene James J. Strang, die nog maar vier maanden lid van de kerk was. Hij beweerde dat Joseph Smith zelf hem voor zijn dood had geordend om de volgende president van de kerk te worden. Strang was in het bezit van een brief die zogenaamd door de profeet was geschreven, waarin zijn bewering werd gestaafd, maar de Twaalf verklaarden dat zijn brief een vervalsing was en historisch onderzoek sindsdien heeft dit bevestigd. Desondanks bleef Strang volhouden en hij verzamelde een klein groepje volgelingen in zijn nederzetting op Bever eiland, in het Michigan meer, waar hij zichzelf tot koning uitriep. Hij regeerde over zijn kolonie totdat hij in 1856 door een van zijn eigen mensen werd gedood. Broeder Lyman Wight leidde ook een groep leden weg naar Texas tegen de raad van Brigham Young in.

Hoewel president Young verwachtte dat hij uiteindelijk de heiligen uit Nauvoo

zou leiden, moedigde hij ze aan lang genoeg te blijven om de tempel af te bouwen. Deze inspanning vergde alle krachten van de gemeenschap in de daaropvolgende achttien maanden. De leden gaven levensmiddelen en kleding voor de arbeiders en hielpen zelf ook mee aan de bouw van het indrukwekkende gebouw. De heiligen verlangden vurig naar de zegeningen van de tempel die hen door Joseph Smith waren beloofd. President Young en de Twaalf vergaderden dikwijls met de tempelcommissie en de architect, William Weeks, om de bouw te bespoedigen. Tegen het eind van het voorjaar van 1845 konden de sluitstenen geplaatst worden. De verwachting was dat de tempel gereed zou zijn voor de algemene conferentie van april 1846.

Terwijl het werk voortging begon het weer te spannen in Nauvoo. De spanningen die tot het martelaarschap van Joseph Smith hadden geleid doken weer op. President Young raadde de heiligen aan zich niet met politiek te bemoeien. Hij hoopte zodoende vijandschap tegen de kerk te vermijden, maar enkele tegenstanders van Nauvoo's politieke macht hadden reeds bij de wetgevende macht van de staat aangevraagd het statuut van de stad Nauvoo in te trekken. Deze belangrijke vraag werd langdurig besproken maar de uiteindelijke stemming ontnam de mormoonse stad haar bestuur. De leiders in Nauvoo reageerden snel door een vrijwillige burgerwacht te organiseren voor de veiligheid van de burgers. De Twaalf vroegen de gouverneur van de staat Illinois, Ford, om hulp. Hij raadde ze aan een stadsbestuur te organiseren die beperkt zou zijn tot twee en een halve vierkante kilometer van de stad. Dit nieuwe stadsbestuur was in staat tijdelijk de rust te handhaven.

De tegenstanders van de heiligen waren echter niet tevreden. Vijandige plaatselijke kranten schreven dat leden van de

kerk geen openbare ambten mochten vervullen in de county. Dit heropende de tweestrijd en gaf de stoot tot het vernielen van mormoons eigendom. Anti-mormonen en medewerkende afvalligen hoopten de heiligen uit de verspreide nederzettingen naar Nauvoo te verdrijven en dan de gehele gemeenschap uit Illinois te verjagen.

„Wij staarden met verbazing en bewondering naar de uitgestrekte rijke en vruchtbare vallei,” schreef Wilford Woodruff in zijn dagboek. „President Young sprak zijn volkomen tevredenheid uit over de aanblik van de vallei als een rustplaats voor de heiligen en voelde zich ruim beloofd voor zijn reis.”

Terwijl de oppositie toenam, maakten de Twaalf en de Raad der Vijftig (een groep mannen, die door Joseph Smith geroepen waren om de kern te vormen van Gods toekomstige regering op aarde, dat wil zeggen de politieke regering niet het kerkelijke bestuur) rustig plannen voor de exodus naar een plaats buiten de grenzen van de Verenigde Staten. Groepen verkenners verlieten Nauvoo om tijdelijke vestigingsplaatsen in westelijk Iowa te zoeken. Correspondentie met regeringsambtenaren in Washington en in de verschillende staten bevestigden het besluit van de Twaalf: Slechts in een geïsoleerd, onbewoond deel van het land zouden de heiligen rust vinden. In September 1845 begonnen de vijan-

den van de mormonen mormoonse huizen in de kleine verspreide boerengemeenschappen om Nauvoo heen in brand te steken. Onbeschermde gezinnen werden zodoende gedwongen hun blokhutten te verlaten. Het gepeupel vernielde zo tweehonderd huizen en bijgebouwen, verschillende molens en tientallen graanmijten. De vriendelijke sheriff Jacob Backenstos probeerde tevergeefs de orde te bewaren. President Young raade de heiligen aan het platteland te ontruimen en naar Nauvoo te verhuizen. Hij waarschuwde tegen wraakneming, in de hoop dat de goedgezinde burgers het schandelijk met de voeten treden van het eigendomsrecht zouden inzien en zich zouden verenigen om de heiligen te helpen.

Gedurende de herfst en het begin van de winter bouwden de smeden in Nauvoo zoveel mogelijk wagens voor de uittocht die het volgende voorjaar zou plaatsvinden. Op de algemene conferentie van oktober 1845 werd de heiligen verteld hoe zij zich voor moesten bereiden op de exodus. De Twaalf bestudeerden kaarten en rapporten van verkenningen in het westen en vroegen mensen die door het westen gereisd hadden om raad. Naarmate het vertrek naderde werd besloten zich bij het zoeken naar een nieuw toevluchtsoord te beperken tot de vruchtbare dalen van het Wasatch gebergte.

Op 4 februari 1846 verliet het schip Brooklyn de haven van New York voor een reis van vijf maanden naar de baai van San Francisco. Aan boord waren tweehonderdachtendertig heiligen der laatste dagen uit het oosten van de Verenigde Staten. Deze reis, die was georganiseerd door Samuel Brannan, was een onderdeel van de algemene trek naar het Mexicaanse gebied van noordelijk Californië, waar Utah toen ook bijhoorde. Op diezelfde dag staken de eerste vluch-

telingen de koude Mississippi over met boten en begon de grote trek over de golvende vlakten van Iowa. De heiligen in Illinois waren niet van plan geweest voor maart of april te vertrekken. Bedreigingen van de leiders en geruchten dat het gepeupel op het punt stond actie te nemen waren de reden van het vroege vertrek. Tegen het midden van mei waren twaalfduizend heiligen de rivier overgetrokken. Sommigen van hun zelfs over het ijs tegen het einde van februari. De exodus van het moderne Israël was begonnen.

Zelfs toen de trek was begonnen ging het werk aan de Nauvoo tempel door. Joseph Young, eerste president van de Raad der Zeventig, bleef achter om bij het vertrek van de heiligen behulpzaam te zijn en de tempel af te bouwen voor de

uiteindelijke inwijding. De Twaalf hadden gedeelten van het gebouw eind 1845 ingewijd en de begiftiging bediend aan bijna zesduizend waardige leden.

Nadat de arbeiders het gebouw eind april hadden afgewerkt, hielden de broeders Wilford Woodruff, Orson Hyde en Joseph Young inwijdingsdiensten. Daarna maakten zij meteen plannen om het gebouw te verlaten. Pogingen om de tempel aan andere godsdienstige groeperingen te verkopen waren mislukt. In 1848 werd het houten gedeelte vernield door een brand, die waarschijnlijk het werk was van brandstichters en twee jaar later bezweken de kalkstenen muren tijdens een storm. De heiligen hadden hun mooie stad toen al lang verlaten. De laatsten van hen waren in september 1846 vertrokken nadat gepeupel de stad

Een groep huifkarren van de heiligen rijdt de Salt Lake vallei binnen door de Echo Canyon. Gefotografeerd in 1867 door Charles W. Carter.

had aangevallen en de zieken en armen gedwongen had te vertrekken.

In 1846 trokken de ballingen in een voortdurende stroom dwars door Iowa. Velen van hen hadden voedsel en andere voorraden voor de reis kunnen verzamelen. Anderen zochten tijdelijk werk in St. Louis en het noorden van Missouri, zoals houthakken, heiningen opzetten, of werkten bij boeren in ruil voor de nodige voorraden. Brigham Young verdeelde de trekkers in compagnieën die op militaire wijze georganiseerd waren, zoals dit gebruikelijk was voor reizen naar het westen. Iedere eenheid bestond uit vijftig gezinnen die soms weer onderverdeeld waren in groepen van tien onder een kapitein. De presidiums van iedere compagnie hielden toezicht tijdens de reis, handhaafden de discipline, hielden toezicht op het werk van hen die de voorraden moesten uitdelen, de wachten, zij die het vee verzorgden en de andere ambtenaren.

Het weer in het voorjaar van 1846 was koud en nat en de weg modderig. Week na week reisden de heiligen door het zuiden van Iowa naar de Missouri. Van tijd tot tijd stopten zij in tijdelijke kampen om uit te rusten en nieuwe groepen te vormen. Te Garden Grove en Mount Pisgah werden grote boerderijen gesticht om tarwe en ander graan te telen als bevoorrading voor de trek. Het was gedurende deze heroïsche trek door Iowa dat William Clayton de woorden schreef van het lied „Komt, heil'gen, komt,” op een oude Engelse wijs die Clayton gekend had sinds zijn jeugd in Engeland. Clayton had net vernomen dat zijn vrouw een kind had gekregen. Zij maakten het beiden goed en Clayton wilde uiting geven aan zijn blijdschap: „Komt, heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd, maar uw reis blij volbracht . . . Alles wel! Alles well!”

Midden juni bereikte de compagnie van

Brigham Young de Missouri. Hij hoopte dat een uit vierhonderd uitgelezen mannen bestaande verkenningsgroep verder zou kunnen trekken over de bergen om nog dat jaar wintergraan te kunnen zaaien in het Grote Bekken. De Twaalf trachtten zoveel mogelijk informatie in te winnen over wegen naar het westen, voorraden, rechten van de Indianen en andere zaken. Zij praatten met vertegenwoordigers van de Indianen die langs de Missouri werkten en verkregen toestemming voor een tijdelijke nederzetting van de overige heiligen op land van de Indianen in de omgeving van Council Bluff. Zij begonnen de wagens met veerboden de rivier over te zetten en andere ploegen brachten bomen naar een nabijgelegen Indiaanse zaagmolen om timmerhout te krijgen. Ruwe wegen van de top van de klippen naar de rivier vergemakkelijkten de overtocht.

Op de westelijke oever van de rivier vestigden de heiligen een tijdelijke nederzetting, Winter Quarters, thans deel uitmakend van Omaha, (Nebraska). Aan de andere zijde van de rivier naar het oosten ontstonden tientallen tijdelijke kampen in een streek die later Kaneshville genoemd werd en nu Council Bluffs (Iowa), heet. Omdat het oprichten van deze kampen een heel werk was en het reeds te laat in het jaar werd, werd besloten om het vertrek van de verkenningsgroep uit te stellen tot het voorjaar.

Terwijl het overbrengen van de compagnieën naar de andere kant van de rivier doorging, kwamen er boodschappers uit het oosten met nieuws van historisch belang. Van de verdrijving van de heiligen uit Missouri af hadden vertegenwoordigers van de kerk hulp proberen te krijgen van de federale ambtenaren in Washington. Tot op dat ogenblik was het antwoord altijd geweest dat de problemen van de mormonen een plaatselijke aan gelegenheid was dat de nationale rege-

ring niet aanging. Nu was de regering echter in oorlog met Mexico. Grensge- schillen en aanspraken op uitgestrekte gebieden in het westen waren de oorzaak geweest dat Amerika de betwiste gebie- den had bezet.

De woordvoerder van de kerk in Was- hington, James C. Little, probeerde een contract te krijgen van de regering om voorraden voor het leger te vervoeren of houten bunkers te bouwen om de emi- granten op de „Oregon Trail” tegen plunderende Indianen te beschermen. Zo'n contract zou de nodige fondsen op- brengen voor de trek van de mormonen. De regeringsambtenaren besloten echter in plaats daarvan om vijfhonderd mor- moonse vrijwilligers te vragen voor het leger in het westen. Volgens dit plan zou het mormoonse bataljon naar Santa Fe in Nieuw Mexico marcheren en dan Ge- neraal Stephen W. Kearny's expeditie over land naar Californië volgen.

President Young reageerde positief op

dit verzoek en moedigde indiensttreding aan. Sommige heiligen dachten dat de regering probeerde ze te straffen door de mannen van hun gezinnen te scheiden en deze hulpeloos achter te laten. Maar uit- eindelijk werden zij toch overtuigd dat hun dienstneming de heiligen zouden helpen in hun trek. De soldij van het bataljon zou hun gezinnen helpen het westen te bereiken, en na een jaar dienst zouden de soldaten in Californië afmon- steren en hun geweer en militaire kleding mogen behouden.

Door de persoonlijke aanmoediging van Brigham Young en de Twaalf gaven meer dan vijfhonderd vrijwilligers zich op. Op 20 juli verliet de groep Council Bluffs onder het bevel van luitenant kolonel James Allen, een beroepsofficier die geen lid van de kerk was, en die in Santa Fe opgevolgd werd door luitenant kolonel Philip St. George Cooke. De meeste andere officieren waren heiligen der laatste dagen die door de kerkleiders

Tegen het einde van 1845, toen het duidelijk werd dat de heiligen naar het westen zouden moeten trekken, moedigde Brigham Young Samuel Brannan aan de heiligen in het oostelijk deel van de Verenigde Staten te vergaderen voor een vijf maanden lange zeereis naar San Francisco. Op 4 februari 1846 verlieten 70 mannen, 68 vrouwen en 100 kinderen de haven van New York aan boord van het schip Brooklyn. Zij landden in de baai van San Francisco op 29 juli 1846. (Schilderij, olie op doek, „The Brooklyn”, van Arnold Friberg, 1951.)

uitgekozen waren. President Young beloofde de soldaten dat als zij trouw bleven aan hun godsdienstige beginselen zij niet zouden hoeven te vechten. Deze belofte werd letterlijk vervuld, want voordat de mannen de daaropvolgende januari San Diego in Californië bereikten hadden andere militaire strijdkrachten reeds voor de overgave van noordelijk Californië gezorgd. De enige „strijd” die het bataljon heeft moeten leveren was een spannende ontmoeting met een kudde wild vee die de infanteristen aanvielen toen zij het zanderige dal van de Rio Grande Rivier doortrokken.

De bereidheid van de heiligen om in militaire dienst te treden bewees de mormoonse loyaliteit aan de gevestigde regering. Bovendien was de lange mars van 3.267 kilometer een van de langste in de opgetekende geschiedenis en hielpen de mormonen een weg te banen die door de wagens gebruikt zou worden en uiteindelijk ook door de transcontinentale spoorweg.

Niet allen die naar Californië vertrokken met het leger voltooiden de inspannende mars. Verscheidene mannen stierven onderweg en ongeveer honderdvijftig man verlieten de compagnie, ziek en verzwakt, om de winter in Pueblo (Colorado) door te brengen. Deze mannen, en de meeste echtgenoten die het bataljon vergezelden om voor de bewassing te zorgen trokken in 1847 noordwaarts naar Fort Laramie (Wyoming) en volgden de pioniersgroep van Brigham Young naar de Salt Lake vallei. Een groep heiligen uit Mississippi die eveneens de winter in Colorado hadden doorgebracht, maakte ook deel uit van de eerste groep die het nieuwe mormoonse vaderland bereikte.

Winter Quarters, aan de Missouri, was een klein stadje van blokhutten en woningen die in de steile oevers van de rivier waren uitgegraven. Meer dan zeven-

honderd van deze tijdelijke woningen waren voor kerst 1846 gereed en ongeveer 3.500 mensen brachten daar de winter door. In de loop van de winter organiseerden de Twaalf de uitgelezen groep van honderddrieënvertig mannen die de pioniergroep zouden vormen. Drie vrouwen kregen toestemming hun man te vergezellen en een van hen nam twee kinderen mee. Deze groep van honderdachtenveertig personen reisde in drieënzeventig huifkarren en had zaad en voldoende voorraden bij zich om de winter van 1847-1848 door te komen.

De wijze waarop deze en alle volgende groepen trekkers georganiseerd moesten worden, werd aan Brigham Young uiteengezet in een openbaring op 14 januari 1847. Dit document, dat thans in de Leer en Verbonden is opgenomen als afdeling 136, werd de algemene leidraad volgens welke de trek naar het westen werd georganiseerd. Het bevestigde de organisatie, die reeds gedurende de trek door Iowa op de proef was gesteld en herinnerde de heiligen eraan, dat zij ook voor de armen, de weduwen en de wezen moesten zorgen. Bij de migratie van het moderne Israël zouden de heiligen elkander bijstaan om het beloofde land te bereiken.

De pioniergroep begon de tocht in april. Acht leden van de Raad der Twaalf maakten deel uit van die groep en twee anderen volgden aan het hoofd van volgende groepen in datzelfde jaar. De pioniers waren goed toegerust met kleine boten, kaarten, wetenschappelijke instrumenten en landbouwwerktuigen. Om de mogelijkheid van botsingen met emigranten op de Oregonroute aan de zuidelijke oever van de rivier Platte te vermijden, zetten de heiligen een afzonderlijke weg uit over de prairies ten noorden van deze rivier. Omdat zij zich zo goed voorbereid hadden gebeurde er betrekkelijk weinig op de 1600 km lange

tocht van Winter Quarters naar de Salt Lake-vallei. Zij hadden geen serieuze problemen met Indianen, geen grote ongelukken, geen interne meningsverschillen die niet in de streng georganiseerde groep konden worden opgelost. Tijdens hun tocht naar het westen spraken de Twaalf met grensbewoners en reizigers die ook naar het westen trokken en verzamelden nieuwe informatie over hun voorgenoemen bestemming.

In juli, toen de groep het eind van de reis naderde, werd Brigham Young en enkele anderen getroffen door bergkoorts, hetgeen hen tijdelijk verzwakte. Om weer op krachten te komen bleven zij wat achter terwijl de rest van de hoofdgroep verder trok langs het spoor dat de vorige zomer was uitgezet door de Reed-Donner-groep emigranten naar Californië. Dit spoor door de bergen naar de Salt Lake Vallei was begroeid met struikgewas en er moest lang en hard worden gewerkt om de weg vrij te maken. Tenslotte bereikte de voorhoede van de groep toch de ingang van het canyon. Op 21 juli waren de broeders Orson Pratt en Erastus Snow, die de weg verkenden, de eersten die heel even de vallei en het uitgestrekte water van het Grote Zoutmeer te zien kregen. De volgende dag volgden de anderen hen de vallei in. Op die dag wijdde Orson Pratt het land toe aan de Heer en gaf zijn mannen opdracht met het ploegen en zaaien te beginnen teneinde het zaad goed te houden. Na het zaaien werd het

water van de City Creek omgeleid om de droge grond te irrigeren.

Op 24 juli bereikten Brigham Young en de kleine groep zieken de ingang van de ravijn. „Wij staarden met verbazing en bewondering naar de uitgestrekte, rijke en vruchtbare vallei,” schreef Wilford Woodruff in zijn dagboek. „President Young sprak zijn volkomen tevredenheid uit over de aanblik van de vallei als een rustplaats voor de heiligen en voelde zich ruim beloofd voor zijn reis.” Later herinnerde broeder Woodruff zich dat toen zij met zijn tweeën vanuit Woodruffs wagen uitkeken over de vallei, president Young had verklaard, „Dit is de juiste plaats, laten wij verder gaan.”

Dit was het begin van de taak van het overbrengen van duizenden heiligen naar deze nieuwe schuilplaats. Tegen december 1847 hadden meer dan tweeduizend van hen de moeizame tocht volbracht. President Young en enkele honderden anderen keerden nog hetzelfde jaar terug naar het oosten om hun gezinnen te halen en anderen bij te staan. William Clayton, die de afstanden die door de pioniersgroep waren afgelegd zorgvuldig had gemeten, mat het spoor opnieuw met een nieuwe afstandsmeter en in 1848 gaf hij een boekje uit, getiteld „*Latter-day Saints' Emigrants' Guide*” (Gids voor emigrerende heiligen der laatste dagen), dat de juiste afstanden tussen de kampeerplaatsen aangaf en van groot nut bleek te zijn voor de duizenden die in de voetstappen van de pioniers van 1847 traden. □

Het behoort tot de zending van De Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen om de mensen overal tot bekering te roepen. Zij die aan die roep gehoor geven, hetzij leden of niet-leden van de Kerk, mogen deel hebben aan het wonder der vergeving. God zal de tranen van vertwijfeling, wroeging, verslagenheid, angst en schuldbesef van hun ogen afwissen. Betaande ogen worden droog, en de

Het wonder der vergeving

President Spencer W. Kimball

bekommerde, verontruste gelaatsuitdrukking zal plaats maken voor een glimlach van voldoening.

Wat een opluchting! Wat een troost! Wat een blijdschap! Met smarten, zonden en overtredingen beladenen kunnen vergeven, gereinigd en gelouterd worden als zij tot hun Here willen terugkeren, van Zijn wegen willen leren en Zijn geboden willen onderhouden. Zo kunnen ook wij allen, die zich van dag tot dag van onze dwaasheden en zwakheden moeten bekeren, eveneens in dit wonder delen.

Begrijpen wij dan niet waarom de Here de mens al duizenden jaren heeft gesmeekt om tot Hem te komen? De Here had het stellig over vergeving door middel van bekering, en over de verlichting die kan optreden in de krampachtige spanning van het schuldgevoel, toen Hij op zijn prachtige gebed tot Zijn Vader deze goddelijke smeekbede en belofte liet volgen:

Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.
(Mt. 11:28-30.)

Ik hoop en bid dat er overal mannen en vrouwen gevonden mogen worden die gevolg geven aan deze vriendelijke uitnodiging en zo in hun persoonlijk leven de Meester het grote wonder der vergeving laten doorwerken.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

